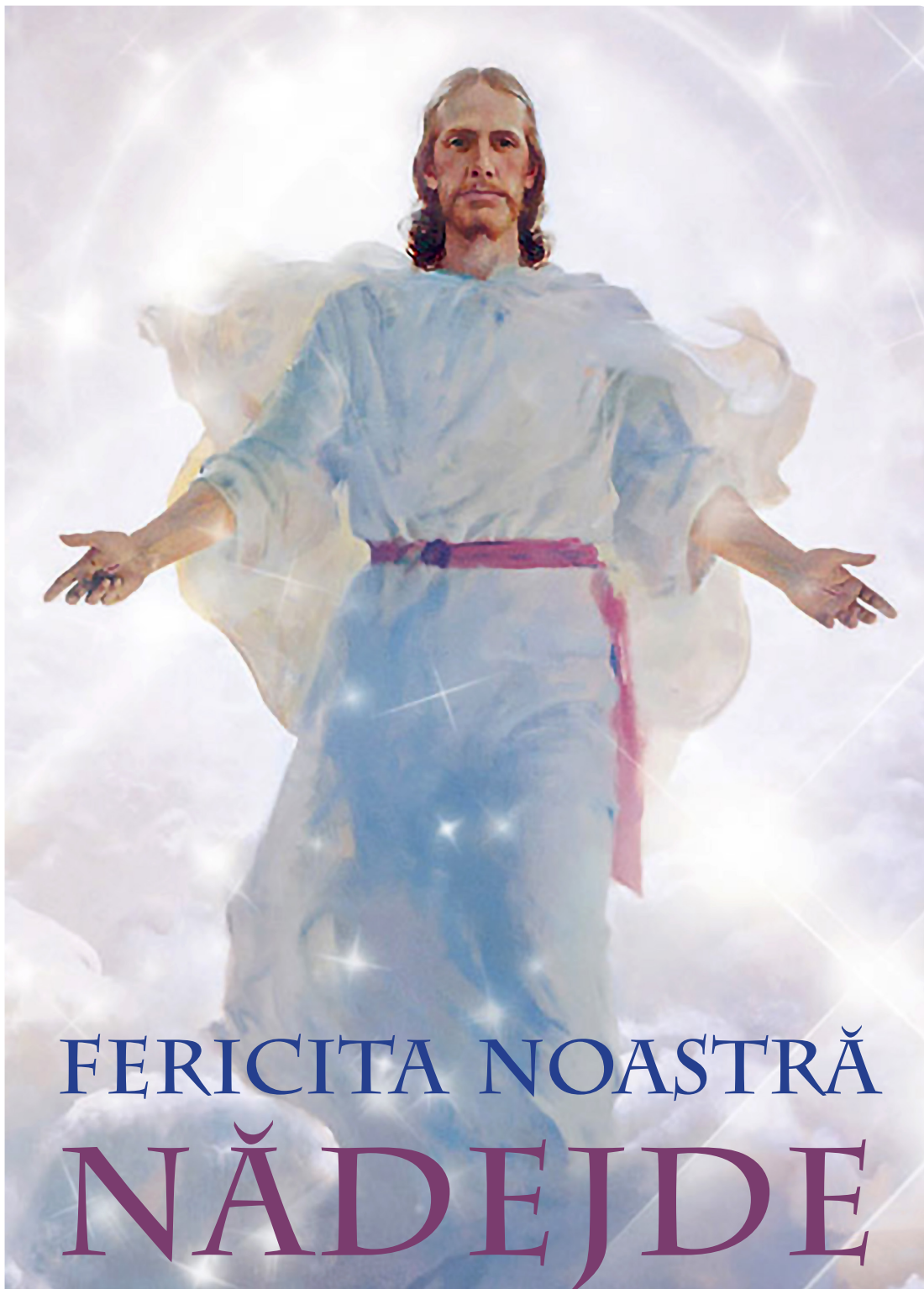

Curierul Adventist

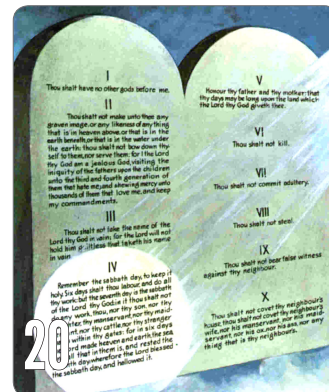
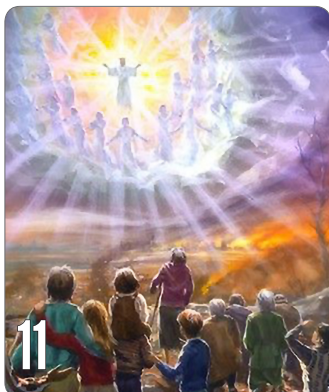
SEPTEMBRIE 2017 : FĂRĂ IDENTITATE + PREVENȚIA ANULEAZĂ DETENȚIA
+ INDULGENȚELE FAMILIEI FUGGER + ÎNTRE AȘTEPTAREA REVENIRII LUI ISUS ȘI
RUTINA ZILNICĂ + MAREA ÎNTĂLNIRE + CEL MAI FERICIT AN DIN VIAȚA MEA
+ CUM A PREGĂTIT DUMNEZEU TERENUL + PORUNCILE LEGĂMĂNTULUI

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INȘPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

FERICITA NOASTRĂ NĂDEJDE

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

3 Editorial

Teodor Huțanu
ADN-ul advent

4 Info

Medicina Lifestyle
– tema centrală a
Conferinței Europene
de Sănătate ce va avea
loc în București

5 Tendințe

Emilian Niculescu
Fără identitate

6 ASUP – dor de libertate

Marian Gabriel Aron
Prevenția anulează
detenția (I)

8 500 de ani de la Reformă

Beniamin Lupu
Indulgențele familiei
Fugger

10 Tematica lunii

Gabriel Dincă
Între așteptarea revenirii
lui Isus și rutina zilnică

13 Tematica lunii

Teofil Petre
Marea Întâlnire

14 Tematica lunii

Ellen White
Cel mai fericit an din
viața mea

16 Teologie

Ștefan Radu
Scurtă introducere în
lucrarea mântuitoare a
Domnului nostru Isus
Hristos

18 Reflecții

Mihai Baci
Conservator sau liberal?

20 Lecții din istoria noastră

Beniamin Roșca
Cum a pregătit
Dumnezeu terenul

22 Repere ale identității

Florin Lăiu
Al treilea pilon: Porun-
cile Legământului (II)

30 Pagina copiilor

Alina Chirileanu
Continuăm lectura

31 De la inimă la inimă

Ștefan Tomoiagă
E timpul...

„Numai aceia care au fost cer-
cetători sârguincioși ai Scriptu-
rilor și care au primit dragostea
de adevăr vor fi ocrotiți de amă-
girea puternică ce ia lumea în
stăpânire. Prin mărturia dată
de Biblie, aceștia îl vor depista
pe amăgitor în prefăcătoria lui.
Timpul de încercare va veni
peste toți. Prin cernerea ispitei se
vor descoperi creștinii adevărați.
Sunt copiii lui Dumnezeu
atât de solid întemeiați pe Cu-
vântul Său, încât să nu urmeze
dovada dată de simțurile lor?
Se vor prinde ei numai de Biblie
într-o astfel de criză?

Satana îi va împiedica, dacă va putea, să-și asigure pregătirea
pentru a rezista în ziua aceea. El va pregăti lucrurile în așa fel încât
să le îngrădească drumul, să-i atragă cu bogății pământești, să-i
facă să ducă poveri grele și apăsătoare, pentru ca inimile să le fie
supraîmpovărate de grijile vieții acesteia, iar ziua încercării să vină
peste ei ca un hoț.” (Ellen White, **Tragedia veacurilor**, p. 625)

Anul XCIV, SEPTEMBRIE 2017. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.
Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Consultanți: Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Georgel Pîrlitu, Viorel Răducan, Ioșif Pașca, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Romică Sirbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Ciobanu-Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Fast Print, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

ADN-UL ADVENT

Unul dintre pionierii Mișcării advente povestește¹ despre un credincios care își ara ogorul și, pentru că era foarte cald, și-a aprins pipa pentru a se răcori puțin. În această scurtă pauză, mintea i-a fugit la cel mai cald gând care-i înviora sufletul – revenirea iubitului său Mântuitor. Pe cerul de un senin pur era un singur nor alb, ca un munte de zăpadă, așa că involuntar s-a întrebat: „Dacă Domnul ar veni chiar azi? Dacă Îl voi vedea chiar pe acest nor alb? Oare sunt pregătit să-L întâlnesc? Mi-aș dori să mă găsească trăgând din pipă?”

Astfel de întrebări nu erau neobișnuite, nici considerate naive în acele zile ale începuturilor adventismului. Revenirea iminentă a Domnului Isus devenise un simțământ dominant, capabil să aducă schimbări concrete imediate în viața așteptătorului. Aceasta era respirația adventismului original: Domnul poate veni chiar azi. Copleșit de acest dor, eroul nostru simte că este o mare discrepanță între norul alb de pe cer și norul de fum al pipei sale. Ca trezit din somn,

¹ M. Ellsworth Olsen, *A History of The Origin and Progress of Seventh-Day Adventists*, RH Publishing Association, 1925, pp. 255–256.

aruncă tutunul în brazdă și își îngroapă pe loc idolul nicotinei. Seara, la întâlnirea de rugăciune, redă întâmplarea, fără comentarii sau explicații. Și ceilalți au început să-și spună întâmplările. Toți doreau să fie gata pentru marea Întâlnire care putea să aibă loc din clipă în clipă.

Cu un astfel de adventism în minte și în suflet, „ziua și ceasul” revenirii nu lasă loc pentru niciun *mâine*, pentru că totul se întâmplă *astăzi*. La această concluzie a ajuns și William Miller. Începând de *astăzi* până în ziua când ochii noștri Îl vor vedea. Vechiul imn „Cu Isus, ah, față-n față” ne aduce aproape de suflet întrebarea profundă: „Ce-am să-I spun când L-oi vedea?” Primii adventiști au avut o insuficientă cunoaștere hermeneutică, dar au avut o intactă doză de dor de cer. Astăzi dispunem de o interpretare profetică solid documentată. Dar cât de solidă este credința că El poate veni chiar astăzi? Dacă ni s-ar lua azi probă, câți am fi găsiți cu același ADN advent – „Amin, vino Doamne Isuse!”? ■

Teodor Huțanu este redactorul-șef al revistei *Curierul Adventist*.

**FAȚĂ-N FAȚĂ
CU ISUS
TEODOR
HUȚANU**

**CU ISUS, AH,
FAȚĂ-N FAȚĂ!
CE-AM SĂ-I SPUN
CÂND L-OI VEDEA?
AM SĂ STRIG
CU VOCE TARE
„MARE E
IUBIREA TAI!”**

Redeșteptare și Reformă tu, familia ta, biserica ta, semenii tăi

Mișcarea s-a răspândit în țară asemenea unui val puternic, din oraș în oraș, din sat în sat și până în cătunele izolate, până când poporul lui Dumnezeu care aștepta a fost complet trezit. (...)

Principala preocupare a oamenilor era pregătirea pentru a-L întâmpina pe Domnul. Se manifesta un spirit de rugăciune persistentă și consacrare fără rezerve lui Dumnezeu. Descriind această mișcare, Miller spunea: „Nu e cazul pentru o expresie măreață a bucuriei; aceasta este păstrată pentru o ocazie viitoare, când tot cerul și pământul vor jubila împreună cu o bucurie de nespus și plină de glorie. Nu se aud strigăte; acestea sunt, de asemenea, păstrate pentru strigătul de biruință din ceruri. Cântăreții sunt tăcuți. Ei așteaptă să se alăture oștilor îngerești, corului din ceruri. (...) Nu există sentimente în dezacord; toți sunt o inimă și un gând” (*Bliss*, pp. 270–271). (...)

Trezire de la Dumnezeu

Atracția pentru lucrurile din lumea aceasta a încetat. Această mișcare a generat aplanarea controverselor și a animozităților, mărturisirea greșelilor, smerirea înaintea lui Dumnezeu și rugăciuni de pocăință înălțate din inimi zdrobite către El, pentru iertare și primire. (...)

Dintre toate marile mișcări religioase, începând cu cea din zilele apostolilor, niciuna n-a fost mai liberă de imperfecțiunea omenească și de vicleniile lui Satana cum a fost cea din toamna anului 1844.

Chiar și acum, după trecerea multor ani, toți cei care au luat parte la acea mișcare și care au stat ferm pe scena adevărului simt încă influența sfântă a acelei lucrări binecuvântate și dau mărturie că a fost de la Dumnezeu.

(Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, pp. 329–330)

MEDICINA LIFESTYLE – TEMA CENTRALĂ A CONFERINȚEI EUROPENE DE SĂNĂTATE CE VA AVEA LOC ÎN BUCUREȘTI

Medicina Lifestyle, sau medicina stilului de viață, și eficiența acesteia în reversibilitatea bolilor cronice va reprezenta tema centrală a Conferinței Europene de Sănătate.

Conferința organizată de Departamentul Sănătate al Bisericii Adventiste din Europa, ce va avea loc în București în perioada 17–23 aprilie 2018, va reuni mai mult de 600 de profesioniști din domeniul medical și administratori ai bisericii.

Aflată la cea de-a doua ediție, conferința își propune să unească profesioniștii din domeniul medical de pe continent în promovarea unui mesaj de speranță și vindecare în această regiune din ce în ce mai seculară.

„Ca un slujitor neobosit al nevoilor oamenilor, Isus trecea prin orașe și sate, fiind interesat de binele fiecăruia, vindecându-i pe bolnavi și mărturisind despre dragostea Tatălui Său. Și nouă astăzi ne este adresată aceeași chemare: să îi alinăm pe cei aflați în suferință, să le slujim celor bolnavi și să le oferim tuturor speranță”, a subliniat Valérie Dufour, directorul Departamentului Sănătate, din cadrul Diviziunii Inter-Europa a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Noutatea temei conferinței de anul viitor constă în abordarea stilului de viață ca metodă terapeutică, nu doar ca metodă de prevenire a bolilor cronice, organizatorii subliniind faptul că „subiectul principal al conferinței nu este profilaxia primară, nici beneficiile generale ale unui stil de viață sănătos, ci utilizarea terapeutică a medicinei Lifestyle”.

Dar ce este aceasta? Potrivit American College of Lifestyle Medicine, medicina lifestyle implică folosirea unor abordări terapeutice ce țin de stilul de viață, precum o dietă în care predomină alimentele neprocesate de natură vegetală, exercițiul fizic

și somnul regulat, managementul stresului, renunțarea la tutun și la alcool și alte modalități de prevenire și tratare a bolilor cronice, din ce în ce mai prevalente.¹

Astfel, medicina lifestyle – un instrument cunoscut de mult timp în biserica noastră – reprezintă acum o arie în dezvoltare a medicinei. Utilitatea terapeutică a schimbării stilului de viață a fost cercetată, demonstrată, implementată și schimbată vieți.

Dacă sunteți profesioniști din domeniul medical, administratori ai bisericii sau ai uneia dintre instituțiile acesteia, pastori sau membri laici care doresc să își slujească comunitatea, acest eveniment este pentru dumneavoastră, iar înscrierile deja au început pe site-ul european-health-conference.org.

Vă așteptăm în București, între 17 și 21 aprilie 2018! ■

Departamentul Sănătate al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, Uniunea Română

FĂRĂ IDENTITATE

Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credință pe pământ?” (Luca 18:8)

La această întrebare retorică a Domnului Isus, care viza timpurile sfârșitului, primul răspuns l-a dat tot El, pe când le vorbea ucenicilor despre evenimentele care vor preceda revenirea Sa:

„Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci.” (Matei 24:12)

Al doilea răspuns este dat de realitatea pe care o trăim, de statisticile foarte concrete în această privință, ceea ce confirmă profeția Domnului Isus. Conform evidențelor Bisericii Catolice din Germania, începând din 1990, în medie, 100 000 se retrag din această biserică, fără să se afilieze altei biserici. În anul 2016 s-a ajuns la cifra de 360 000 doar în Germania.

Nici în Biserica Evanghelică Luterană din Germania, care anul acesta serbează 500 de ani de la declanșarea Reformei, situația nu este mai bună. Statistica arată astfel: din 2001 până în 2016, 2 627 015 membri au părăsit rândurile bisericii, adică o medie anuală de peste 164 000.

În anul 1987 am vizitat orașul Kiel, din nordul Germaniei. Pe temelia unei biserici luterane, aflată în zona centrală a orașului, era scris cu spray negru și cu litere mari: „Gott ist tot!” (Dumnezeu este mort). Când am revenit peste ani am văzut aceeași inscripție. Nimeni nu a șters-o, nici cel puțin din motive estetice.

Pew, un centru de cercetări nonpartizan, preocupat de fenomenele și trendurile care modelează atât societatea americană, cât și lumea întreagă, a raportat faptul că între anii 2007 și 2014, numărul americanilor care mărturisesc a fi creștini a scăzut de la 78,4% la 70,6%, adică de la 178,1 milioane la 172,8 milioane. Numărul celor neafiliați religios a crescut de la 16,1% la 22,8% (adică 60 de milioane) în aceeași perioadă de timp, incluzându-i pe atei agnostici sau pe cei care nu au nicio identitate religioasă.

Declinul creștinismului se manifestă aproape în toate categoriile demografice, conform raportului Pew:

„Scăderea afiliațiunii la creștinism este pronunțată mai ales în rândul tineretului, dar are loc la americanii de toate vârstele. Același trend se observă la albi, la cei de culoare, la populația latină; atât la absolvenții de colegii, cât și la absolvenții de studii superioare; atât la femei, cât și la bărbați.”

În luna iulie 2017, renumita revistă americană *Christianity Today* a publicat un articol cu privire la un fenomen religios care ia proporții tot mai mari în Statele Unite în rândurile protestanților. Articolul se intitulează: „The Rise of Nons: Protestants Keep Ditching Denominations”

(„Creșterea numărului celor fără de identitate: Protestanții continuă să se dezică de denominațiunile religioase”).

Gallup, renumita companie americană de sondaje de opinie, constată că, din anul 2000, s-a dublat numărul celor care nu au nicio identitate religioasă. Tot mai mulți se declară a fi non-denominaționali, și anume din 6 americani, unul se declară a fi creștin non-denominațional. Dacă înainte de anul 2000 jumătate dintre americani aparțineau unei denominațiuni protestante specifice, acum mai sunt doar 30%.

În anul 2010, Institutul de Cercetări Religioase Hartford a constatat existența a 35 000 de biserici non-denominaționale în SUA, cuprinzând 12 200 000 de participanți. Dacă ar fi grupați într-o singură denominațiune religioasă, ar fi cea de-a treia ca mărime, după Biserica Romano-Catolică și după baptiștii de Sud, în SUA. Îndepărtarea de la denominațiunile religioase istorice corespunde unei creșteri a scepticismului americanilor față de instituții în general.

Trendul spre o identitate non-denominațională este atât de puternic, încât chiar și bisericile denominaționale încep să-și disimuleze afilierea religioasă pentru a evita conotațiile negative legate de ierarhia și de structura religioasă.

Cei din cadrul mișcărilor charismatice se declară a fi doar „creștini”, considerând că denominațiunile produc doar divizări în rândul creștinismului.

Vorbind despre cauzele acestui fenomen îngrijorător, Sam Rohrer, președintele American Pastors Network, face următoarea remarcă:

„Declinul creștinismului din America nu este o simplă chemare adresată americanilor ca să se întoarcă în biserici, ci este o chemare adresată însăși bisericii de a se întoarce la Cuvântul lui Dumnezeu. Știm de pe urma cercetărilor că prea mulți pastori nu propovăduiesc sfatul integral al Cuvântului lui Dumnezeu cu privire la problemele sociale, viața de sfințire și adevărata ucenicie. De aceea, mulți americani părăsesc biserica pentru că biserica a părăsit autoritatea Scripturii. Este timpul ca pastorii să ia poziție pentru a asculta de adevărul biblic, dacă vrem ca binecuvântarea lui Dumnezeu să se întoarcă asupra națiunii noastre.” ■

Emilian Niculescu este pastor pensionar.

**TREND
RELIGIOS
EMILIAN
NICULESCU**

**DECLINUL
CREȘTINISMULUI
SE MANIFESTĂ
APROAPE ÎN TOATE
CATEGORIILE
DEMOGRAFICE.**

PREVENȚIA ANULEAZĂ DETENȚIA (I)

DORINȚA LUI DUMNEZEU ERA CA LOCUITORII IERUSALIMULUI SĂ FIE ETALON PENTRU POPOARELE LIMITROFE, DE ACEEA A CONCEPT UN PROGRAM ANTIDROG PRIN FIECARE PROFET AL SĂU.

Ierusalimul se afla într-o stare deplorabilă din cauza dependenței de „drogurile” Satanei: astar-teele, baalii și altarele ridicate idolilor. Adesea, închinarea la dumnezeii străini era plătită cu prețul robiei. Pe Dumnezeu Îl interesa atât sănătatea spirituală, cât și cea fizică, deoarece cochetarea cu alți dumnezei atrăgea asupra lor până și boala. Dorința Sa era ca locuitorii cetății să fie etalon pentru popoarele limitrofe, de aceea a conceput un program antidrog prin fiecare profet al Său.

În ultimii ani, în România, tot mai mulți adolescenți încep să se drogheze, iar motivele care îi determină sunt legate de dorința de a experimenta ceva nou, afirmarea, apartenența la un grup. Uneori presiunea anturajului este atât de mare, încât ei consumă droguri doar pentru a fi acceptați.

În domeniul sănătății se spune că e mai bine să previi decât să tratezi. Urmând același dicton, ASUP a implementat un program de prevenție în școli.

În București, programul a început în toamna anului 2016, cu dorința de a stagna creșterea fulminantă a numărului consumatorilor de droguri. În Prahova, cel mai mic consumator de droguri are doar nouă ani.¹

Până în prezent, acest proiect a fost demarat în Bacău, București, Târgoviște, Craiova și Videle. El se derulează în trei moduri:

- Doi-trei condamnați pentru deținere, consum sau trafic de droguri sunt invitați într-o unitate de învățământ, pentru a-și povesti experiența: cum au început să se drogheze, care a fost influența anturajului, ce regretă. Programul durează 1 oră și 30 de minute, ultima jumătate de oră fiind destinată discuțiilor între deținuți și elevi, oferindu-le astfel elevilor posibilitatea de a adresa mai multe întrebări invitaților. După ce a avut loc programul cu deținuții, revenim în școala respectivă cu o persoană reabilitată, preferabil chiar membră a Bisericii Adventiste.
- Vizită la Penitenciarul Jilava. În incinta penitenciarului Jilava se poate vizita „Fortul 13”, locul în care în timpul comunismului erau închiși deținuții politici, clericii care luptau împotriva sistemului comunist și criminalii odioși. De asemenea, mai pot fi văzute: biblioteca, sala de sport, sălile de cursuri și comunitatea terapeutică a foștilor consumatori de droguri, care deține atelierul de lucru manual, locul în care discutăm cu deținuții.
- Foști deținuți reabilitați, invitați în școli. Aceștia povestesc despre modul cum au fost tratați în penitenciar, dar și despre rolul lui Dumnezeu în viața lor – cum i-a ajutat să renunțe la vicii, să-și întemeieze o familie și să devină oameni integri și membri ai bisericii.

Reacțiile participanților ne determină să constatăm că există o nevoie imperioasă de prevenție în acest domeniu:

„Apreciez foarte mult această activitate și o consider benefică pentru societatea în care trăim. Astăzi, din ce în ce mai mulți tineri aleg să spună «da» din curiozitate, nefiind conștienți de pericolele la care se expun. Relatările unor persoane care au trecut pe acolo – și știu ce presupune drogul – ne vor ajuta pe noi, tinerii, să conștientizăm influența anturajului. Încurajez ca acest proiect să continue să se extindă, ca tot mai mulți tineri să afle despre el și să-și prețuiască viața în libertate.

Elevă clasa a IX-a

„Deținuții și-au dat seama că se află în situația dată din cauza dependenței de droguri, respectiv a alcoolului. Elevii au înțeles gravitatea faptelor și motivul care le-a generat, au manifestat empatie față de cei doi tineri deținuți și au interacționat cu aceștia printr-un schimb de întrebări și răspunsuri. Din perspectiva realizării obiectivelor propuse, acest tip de activități de conștientizare a dependenței de substanțe nocive sunt foarte relevante și de mare impact prin desfășurarea frontală și interacțiunea directă cu persoane care au fost concret într-o astfel de situație.”

*Popescu Dalia, consilier educativ,
Liceul Energetic Craiova*

„O altfel de activitate, cu un impact puternic în rândul elevilor Liceului Teoretic Videle, a avut loc aici. Trei tineri privați de libertate au oferit o mărturie reală a propriilor vieți, cât și anumite lecții de viață ce pot constitui adevărate repere în alegerile pe care elevii le vor avea de făcut în viitor. În urma acestei prezentări, elevii au conștientizat pericolul real al drogurilor, au înțeles că e nevoie

să-și selecteze cu atenție anturajul, că trebuie să comunice cu familia, au învățat că drogul nu rezolvă problemele, ci, dimpotrivă, le amplifică.

Violeta Crăciun, director Liceul Teoretic Videle

„În urma activității desfășurate la Penitenciarul București-Jilava, elevii claselor V-VIII ai Școlii Gimnaziale nr. 112 au avut posibilitatea să întâlnească și să descopere o altă față a persoanelor private de libertate, comparativ cu imaginea pe care ei și-o creionaseră mental înainte de a intra în contact cu acestea. Au descoperit că sunt persoane perfect normale, care într-un moment al vieții au încălcat legea și din acest motiv se află în acel loc. Elevii au avut curiozități și au adresat diferite întrebări pertinente, cum ar fi: motivul pentru care au ajuns după gratii, relația cu familia, relația cu ceilalți colegi, planuri de viitor.

Au fost plăcut surprinși de faptul că la fiecare întrebare au primit răspuns prompt și cu amabilitate. Țin să mulțumesc în numele elevilor pentru profesionalismul tuturor celor implicați în această activitate.

Ioana Nedelcu, Școala nr. 112, București

Impactul asupra beneficiarilor ne încurajează să extindem proiectul la nivelul întregii țări, deoarece ne dorim ca penitenciarele să aibă cât mai puțini captivi.

În loc de concluzie: „Cel ce deschide o școală închide o temniță.” (Victor Hugo) ■

Marian Gabriel Aron este asistent social ASUP, coordonator proiecte sociale.

¹ <https://www.republikanews.ro/prahova-cel-mai-mic-consumator-de-droguri-9-ani-interviu-cu-aida-dima-asistent-social-centrul-de-prevenire-evaluare-si-consiliere-antidrog-prahova/>

**IMPACTUL
PREVENȚIEI
GABRIEL
ARON**

**„CINE SĂ MEARGĂ
SĂ TE ÎNTREBE
DE SĂNĂTATE?”
(IEREMIA 15:5)**

INDULGENȚELE FAMILIEI FUGGER

Anul acesta, pe 31 octombrie, lumea protestantă sărbătorește 500 de ani de la nașterea Reformei. Au fost diferite motive care l-au determinat pe tânărul călugăr să se despartă de Roma: viața de lux a clerului, imoralitatea, dorința după poziții înalte, lipsa de spiritualitate, necunoașterea Scripturilor, comerțul cu cele sfinte și multe altele. Dar între toate acestea, cel mai tare l-a deranjat comerțul sfânt al indulgențelor. În Evul Mediu, ele au fost printre instrumentele cele mai importante care au ajutat la creșterea încasărilor financiare ale bisericii. Harul și iertarea erau vândute în mod public până acolo încât Johann Tetzel, în strădania lui de a vinde cât mai multe indulgențe, spunea: „Îndată ce banul sună în cutie, sufletul zboară din purgatoriu la cer.” În mod oficial, lucrarea lui Tetzel era justificată prin obținerea fondurilor necesare pentru construirea Bisericii „Sf. Petru”, din Vatican. Printre altele, această campanie uriașă a avut drept efect revolta publică a lui Luther, afișarea celor 95 de teze și ruperea de Roma. Există însă documente care arată că decizia lui Luther totuși nu a fost declanșată de Tetzel, ci de o altă persoană, care aparținea familiei Fugger.

Cine era familia Fugger?

Familia Fugger a stăpânit pentru mai bine de 300 de ani un adevărat imperiu economic, ajungând între anii 1500 și 1550 să fie cea mai bogată familie din toată Europa. Din generație în generație, și-a mărit tot mai mult patrimoniul, investind în diverse domenii. Hans Fugger, tatăl, cel care a lansat afacerea, a reușit să controleze în scurt timp monopolul comerțului cu stofe, apoi s-a dezvoltat adăugând tranzacții imobiliare, terenuri, exploatare miniere cumpărate în Ungaria, Germania și Spania, a devenit bancher și, nu în ultimul rând, a făcut afaceri importante cu biserica. În anul 1472, nepotul său, Iacob Fugger (supranumit Iacob Fugger cel Bogat), se lansează oficial în afaceri cu Biserica Catolică.

Ei locuiau în Augusta (Augsburg), Germania, unde își stabiliseră centrul, iar de acolo stăpâneau toate sectoarele economiei, făcând jocurile politice ale Europei. Cu banii lor decideau când și unde să se facă război sau să încheie pacea, cu cine și ce alianțe să se stabilească, cine să fie numit episcop, principe sau chiar împărat. În anul 1492, l-au împrumutat pe principele Maximilian I, susținându-l și finanțându-i diverse campanii militare. Un an mai târziu, Maximilian a devenit rege, iar afacerile și influența lui Fugger au crescut peste măsură. Plătesc din banii lor arma-

ta personală a papei (Armata elvețiană) pe care îl sprijină în orice ocazie. În anul 1508 începe să bată monedă pentru Vatican și, pentru următorii 20 de ani, administrează toată industria monetară a Vaticanului. Îi finanțează pe regii Carol al V-lea, Henric al VIII-lea al Angliei, Ferdinand I al Boemiei și regii Portugaliei și ai Danemarcei. Este greu de imaginat bogăția și forța lor politică, dar toate acestea erau doar o parte a afacerilor. Există o sursă de bani pe care nu aveau cum să o piardă – indulgențele.

Indulgențele

De mai multe secole, biserica încerca în mod constant să strângă bani vânzând pocăința și iertarea. În schimbul banilor, sufletul celui credincios sau chiar sufletele morților puteau zbura din purgatoriu în paradis. Indulgențele ofereau o reducere din pedeapsa purgatoriu-lui direct proporțională cu suma de bani oferită.

Se spunea că banii strânși vor fi folosiți pentru construirea unei biserici sau a unei mănăstiri, totuși nu era chiar așa. Înainte să ajungă acolo unde erau destinați, erau diferite cheltuieli care trebuiau acoperite: în primul rând trebuiau să fie plătiți cei care organizau evenimentul, predicatorii, crainicii, cei care strângeau banii. Apoi erau diferite taxe: principii, cardinalii, episcopii, responsabilii care își dădeau acordul trebuiau să-și primească partea lor. Erau și cheltuielile de întreținere ale predicatorilor, care se opreau pe la hanuri sau abații, cheltuieli care nu de puține ori erau destul de piperate. Banca prin care se asigura transportul banilor avea partea ei importantă, apoi mai erau pierderi neprevăzute și, în sfârșit, doar o parte, circa 30% din toată suma mai ajungea la Roma, unde de asemenea, trebuiau să acopere mai multe nevoi și să sature mai multe guri. Ce ajungea la construcție era prea puțin.

Fugger știa acest lucru și, fără ezitare, specula nevoia bisericii de-a investi în construcții. Ca bun catolic, a cumpărat mai întâi pentru el și familia lui iertarea plenară și definitivă, considerând că, orice ar face, el deja este iertat. Așa că a decis să investească în afacerea cu indulgențe. Urma doar să caute prilejul potrivit.

În vederea acestui scop și-a plasat la Roma un om de încredere numit Johannes Zink, care media toate afacerile sale cu Vaticanul. În toamna anul 1511, a venit ocazia așteptată: un incendiu a distrus domul din Constanța. Imediat ce a aflat de incendiu, Fugger i-a cerut lui Zink să

intervină pe lângă papa Leon X, cerându-i permisiunea să organizeze o campanie de indulgențe pentru reconstruirea domului. Fugger a promis că acoperă el cheltuielile de organizare, așa că papa și-a dat acordul. În plus, papei îi era oferită o sumă importantă. Interesant este faptul că bula papală nu a fost trimisă direct la Constanța, locul incendiului, ci la Augsburg, acolo unde avea rezidența Fugger. După negocieri avute cu episcopul din Constanța, bancherii lui au acceptat s-o trimită la locul dezastrului doar când colegiul episcopului din Constanța a promis că îi va da lui Fugger jumătate din banii strânși. Desigur, această sumă ar fi micșorat mult intrările, dar Jacob Fugger avea deja pregătită soluția. Cu ajutorul omului de încredere de la Roma, a obținut permisul să extindă strângerea de bani în toată Germania.

Așa s-au desfășurat campaniile de vânzare a indulgențelor pentru construirea mai multor mănăstiri: Wittenberg, Strasbourg, Nürnberg, Viena, Trier, Ingolstadt și alte orașe. Frica de pedeapsa iadului și nevoia de iertare erau folosite cu succes pentru mărirea contului lui Fugger. Dar acesta era doar începutul.

Politică religioasă

Pe 30 august 1513, Albrecht de Brandenburg, principe de Hohenzollern, a fost numit arhiepiscop în Magdeburg. La numai o săptămână, fratele său este numit și el episcopul de Halberstadt, în Saxonia. Ca numirea să fie valabilă, trebuia să fie recunoscută de papă și era o problemă, fiindcă familia Hohenzollern ar fi controlat o mare parte din teritoriul Germaniei. În plus, Albrecht de Brandenburg avea doar 23 de ani și era considerat prea tânăr pentru o slujbă așa de importantă. Ce să facă? Au decis să apeleze la Fugger, care cu bunăvoință, prin mâna lui Zinck a vărsat în banca Vaticanului 1 079 de ducați de aur. Slujbele au fost recunoscute fără probleme. Interesul lui Fugger se datora și faptului că Blankenfeld era înrudit cu el.

Dar s-a petrecut ceva neprevăzut: nici nu au apucat să preia bine noile slujbe, că pe data de 9 februarie 1514 a murit episcopul din Magonza. Episcopatul său era cel mai important și mai bogat din tot teritoriul de dincolo de Alpi. Fără să se gândească de două ori, tânărul Albrecht hotărăște să-și anexeze și această zonă, doar că acum era nevoie de mult mai mulți bani. A oferit suma de 29 000 de ducați, puși la dispoziție de bancherii lui Fugger, dar papa nici nu a vrut să se uite la delegația lui Hohenzollern. Fugger nu era omul care să renunțe,

așa că au urmat două luni de tratative, atât cu papa, cât și cu împăratul. Oferind din ce în ce mai mult, a reușit să-i convingă și să obțină numirea. Contabilii lui Fugger au fost foarte scrupuloși și avem la dispoziție documentele din care aflăm că au vărsat frumoasa sumă de 48 236 de ducați de aur, aproximativ 9 milioane de euro.

Cum să recupereze acești bani?

Evident că Fugger avea deja experiență și nu ar fi aruncat atâția bani fără să câștige și el. După alte patru luni de tratative private la Roma, făcute de noul întregit episcop, Albrecht de Brandenburg, a reușit să obțină un acord atât de șocant, încât pentru un anumit timp l-a ținut ascuns de frica principilor și a altor episcopi din Sfântul Imperiu Roman: lui Albrecht i-a fost dat monopolul de a gestiona în mod exclusiv comerțul cu indulgențe pentru opt ani, în jumătate din teritoriul imperiului. În plus, orice altă indulgență sau strângere de fonduri trebuia să înceteze. Cum a reușit delegația lui Albrecht să aibă un așa acord? Bineînțeles, abilul negociator Zink i-a făcut diferite promisiuni papei, dintre care cea mai importantă i-a garantat jumătate din intrări. Pentru Albrecht, cealaltă jumătate era suficientă să-și plătească datoria față de Fugger și să mai adauge pe deasupra un procent de 5%, notat cu rigoare de către contabilii săi.

În mod oficial, campania era numită „Indulgență pentru Jubileu în vederea construirii Bisericii «Sf. Petru» la Roma”, în realitate nu era decât o cale să strângă banii care au fost dați pentru cumpărarea slujbei de episcop a lui Albrecht de Brandenburg și să-l îmbogățească și mai mult pe Fugger. Dominicanul Johann Tetzel, deși a fost numit responsabil, nu era decât o marionetă într-un proiect mult mai larg de jefuire a oamenilor simpli în numele religiei, pentru bunăstarea conducătorilor. Pentru tânărul Luther, toate acestea au fost prea mult. Ele au declanșat supărarea lui, nu doar împotriva sistemului și a papalității, dar a mers mai departe, la rădăcină, arătând că penitențele, indulgențele și orice altă formă de a cumpăra mântuirea sunt zadarnice. Mântuirea se capătă prin har, fiindcă „cel neprihănit va trăi prin credință”.

Dr. Benone Corneliu Lupu este pastor în Roma, Italia.

**COMERT CU
CELE SFINTE
BENIAMIN
LUPU**

**JEFUIREA OAME-
NILOR SIMPLI
ÎN NUMELE RE-
LIGIEI, PENTRU
BUNĂSTAREA
CONDUCĂTORI-
LOR, A DECLANȘAT
SUPĂRAREA LUI
LUTHER. EL LUPTA
NU DOAR ÎMPO-
TRIVA SISTEMULUI
ȘI A PAPALITĂȚII,
CI A MERS MAI
DEPARTE, LA RĂ-
DĂCINĂ, ARĂTÂND
CĂ PENITENȚELE,
INDULGENȚELE ȘI
ORICE ALTĂ FORMĂ
DE A CUMPĂRA
MÂNTUIREA SUNT
ZADARNICE.**

ÎNTRE AȘTEPTAREA REVENIRII LUI ISUS ȘI RUTINA ZILNICĂ

OARE AȘTEPTAREA REVENIRII ÎNSEAMNĂ MAI MULT DECÂT CUNOAȘTEREA PROFEȚIEI ȘI CREDINȚA ÎN REVENIRE? ÎNSEAMNĂ MAI MULT DECÂT IUBIREA REVENIRII, MAI MULT DECÂT FRECVENTAREA BISERICII, PLĂTIREA ZECIMII ȘI RESPECTAREA SABATULUI? EXISTĂ VREO AVERTIZARE DESPRE FAPTUL CĂ AR TREBUI SĂ FACEM PREGĂTIRI SPECIALE?

Unul dintre evenimentele fascinante și mult așteptate de copiii lui Dumnezeu de-a lungul secolelor a fost și rămâne revenirea Domnului nostru Isus Hristos. Este fericita noastră nădejde, care ne aduce bucuria și speranța reîntoarcerii în armonia familiei cerești. Acest eveniment este amintit în Biblie în 1 846 de texte. Vechiul Testament vorbește despre acest eveniment de 1 527 de ori, iar Noul Testament, de 319 ori.

Charles Swindoll spune că „profeția biblică despre acest subiect ne poate surprinde: la fiecare 30 de versete din Biblie, unul menționează a doua venire a Domnului Hristos. În cele 216 capitole din Noul Testament, există peste 300 de referințe cu privire la cea de-a doua revenire a

lui Hristos. Din cele 27 de cărți ale Noului Testament, 23 menționează întoarcerea lui Hristos. În Vechiul Testament, oameni precum Iov, Moise, David, Isaia, Ieremia, Daniel, cât și majoritatea profeților mici menționează în scrierile lor întoarcerea lui Hristos. De-a lungul secolelor, discipolii și urmașii lui Hristos au crezut, au scris și au învățat că Hristos Se va întoarce într-o zi pe pământ. Apostolii au declarat și au scris despre el. Crezurile îl includ și îl afirmă.”

Subiectul acesta este așa de important, încât Însuși Domnul Hristos a vorbit adesea, în mod specific, despre revenirea Sa pe pământ. Și cu toate acestea, acest eveniment fascinant are un impact foarte mic asupra societății în care trăim și chiar asupra vieții noastre de zi cu zi. Rutina zilnică, aspirațiile și încercarea de a ne îndeplini visurile își pun tot mai mult amprenta asupra noastră.

Oare așteptarea revenirii înseamnă mai mult decât cunoașterea profeției și credința în revenire? Înseamnă mai mult decât iubirea revenirii, mai mult decât frecventarea bisericii, plățirea zecimii și respectarea Sabatului? Nu este suficient dacă dorim venirea Lui atâta timp cât suntem mântuiți prin credință și nu prin fapte? Există vreo avertizare despre faptul că ar trebui să facem pregătiri speciale? Pentru a răspunde la aceste întrebări, este bine să vedem ce ne învață Biblia despre pregătirea noastră pentru a doua venire a Domnului Isus.

Răspunsul lui Isus

Cuvântul Scripturii ne arată că, în toate momentele majore din istoria mântuirii, Dumnezeu, în dragostea Sa, a descoperit planurile Sale copiilor Săi. Atunci când ucenicii Mântuitorului au pus întrebări cu privire la acest subiect, ei au cerut răspuns la două lucruri: „Când se vor întâmpla aceste lucruri?” și „Care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?”

Ceea ce este surprinzător este faptul că Isus nu a pus accentul pe aceste întrebări și nici pe o anu-

mită ordine a evenimentelor. Deși a enumerat mai multe evenimente, El a precizat că sfârșitul nu va fi atunci. El nu le-a focalizat atenția pe „când” sau pe „semnul venirii Sale”, ci pe „băgați de seamă să nu vă înșele cineva”, „vegheați și rugați-vă” și „fiți gata”. Dacă le-ar fi fost necesar și de folos ucenicilor Săi ca să cunoască timpul sau semnul revenirii Sale, Isus l-ar fi făcut cunoscut, dar chemarea din partea Mântuitorului a fost la *veghere*, la *rugăciune* și la *a fi gata*. Aceste îndemnuri ale lui Isus subliniază importanța pregătirii și așteptării pentru a doua venire. Credința în a doua venire și „iubirea venirii Lui” îi vor conduce pe adevărații ucenici ai lui Isus la o așteptare activă și la o pregătire continuă. În ultima carte a Bibliei, în Apocalipsa 18:1, ni se arată că, înainte de distrugerea Babilonului, Dumnezeu va trimite un mesaj de avertizare care va lumina întregul pământ cu slava Lui. Această lucrare va pregăti lumea pentru întoarcerea lui Isus Hristos.

Băgați de seamă să nu fiți înșelați

Dar am putea fi înșelați cu privire la acest moment? Domnul Hristos îi îndeamnă pe ucenicii Săi să fie vigilenți pentru că Satana se pregătește să-i înșele pe toți oamenii prin puterea lui de a face minuni. Biblia spune că aceste minuni sunt „nemaipomenite”. Atât cât îi stă în putere, el va face minuni reale. Scriptura spune: „Amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă” și nu doar prin cele pe care le simulează.

În această situație ne putem întreba cum putem să nu fim amăgiți de minunile sale, dacă unele vor fi chiar reale?

Cuvântul inspirat ne spune că: „Numai aceia care au fost cercetători sânguincioși ai Scripturilor și care au primit dragostea de adevăr vor fi ocrotiți de amăgirea puternică ce ia lumea în stăpânire. Prin mărturia dată de Biblie, aceștia îl vor depista pe amăgitor în prefăcătorie. Timpul de încercare va veni peste toți. Prin cernerea ispitei se vor descoperi creștinii adevărați. Sunt copiii lui Dumnezeu atât de solid întemeiați pe Cuvântul Său, încât să nu urmeze dovada dată de simțurile lor? Se vor prinde ei de Biblie, și numai de Biblie, într-o astfel de criză? Satana îi va împiedica, dacă va putea, să-și asigure pregătirea pentru a rezista în ziua aceea. El va pregăti lucrurile în așa fel încât să le îngreuească drumul, să-i atragă cu bogății pământești, să-i facă să ducă poveri grele și apăsătoare, pentru ca inimile să le fie supraîmpovărate de grijile vieții acesteia, iar ziua încercă-

rii să vină peste ei ca un hoț.” (*Tragedia veacurilor*, p. 625)

Vegheați și rugați-vă – singura cale sigură

Ce vrea Isus să spună prin expresia „vegheați și rugați-vă”?

În ultima Sa predică pe Muntele Măslinilor, Isus ne îndeamnă în mod clar să vedem semnele întoarcerii Sale. Cei care ascultă acest sfat vor studia Scripturile pentru a descoperi vestitorii celei de-a doua veniri. Ei sunt oameni ai profeției, gata să identifice fiecare semn al Providenței. Ei sunt dependenți de Dumnezeu prin aprofundarea Cuvântului Său. Dar această cunoaștere a Cuvântului nu-i va conduce nici la fanatism și nici la o înțelegere speculativă a vremurilor, interpretând orice eveniment ca să se potrivească cu scenariul lor despre sfârșit. Această cunoaștere a Scripturilor îi va familiariza cu scenariul biblic cu privire la ultimele evenimente din marea controversă dintre bine și rău.

Ei se vor concentra asupra adevărului prezent în profeție și vor urmări îndeaproape modul în care este împlinită profeția din Apocalipsa 13. Ei vor urmări transformarea uimitoare a unei țări care a fost cel mai puternic apărător al libertății religioase din lume și vor observa cum, treptat, această libertate prețioasă se transformă, în timp ce se formează o imagine îngrozitoare a fiarei care va persecuta pe poporul lui Dumnezeu.

Ca răspuns, aceștia vor face tot ce le stă în putință pentru a apăra privilegiul divin al tuturor de a se închina lui Dumnezeu conform conștiinței lor. Ei le vor spune celorlalți despre rezultatele tragice ale eliminării acestei libertăți. În astfel de momente, copiii lui Dumnezeu se vor ruga și vor cere cu ardoare: „Vie împărăția Ta.”

„În avertizarea: „Vegheați și rugați-vă”, Isus a arătat singura cale sigură. E nevoie de veghere. Inimile ne sunt înșelătoare, suntem plini de slăbiciuni și handicapuri omenești și Satana este concentrat să distrugă. S-ar putea ca noi să nu fim totdeauna în gardă, dar dușmanul nostru nu doarme niciodată. Cunoscându-i vigilența neobosită, să nu dormim, cum fac alții, ci „fiți treji și vegheați.” (*Maranatha*, p. 55)

Isus ne cheamă să fim gata

„De aceea și voi fiți gata, căci Fiul omului vine în ceasul în care nu vă gândiți.” (Matei 24:44)

**COPILII LUI
DUMNEZEU
AȘTEAPTĂ CU
NERĂBDARE
REVENIREA LUI
ISUS, PENTRU CĂ
NUMAI ATUNCI
ESTE MÂNTUIREA
COMPLETĂ.**

**SUNTEM GATA
ATUNCI CÂND
VIAȚA NOASTRĂ
APARTINE
ÎN TOTALITATE
LUI ISUS
ȘI TRĂIM CU EL
ÎN MOD CONSTANT.**

Dacă cercetarea aprofundată a Scripturilor și dragostea pentru adevăr ne pot proteja de amăgirile celui rău, dacă cunoașterea și înțelegerea profeției biblice și dependența noastră totală de Dumnezeu ne oferă singura cale sigură, atunci ce vrea Mântuitorul să ne spună prin cuvintele „fiți gata”?

A fi gata este de o importanță atât de mare, încât Domnul nostru nu ne-a lăsat fără o avertizare serioasă, iar dorința de a sluji în mod natural duce la pregătirea pentru revenirea Sa. Pentru a ne ajuta să înțelegem acest „fiți gata”, Domnul Isus a prezentat patru parabole: pilda robului credincios și înțelept, pilda celor 10 fecioare, pilda talanților și pilda oilor și caprelor.

Pentru robul credincios și înțelept, *a fi gata* înseamnă a da hrană la vreme potrivită, a aștepta pe Domnul slujind semenilor. *A fi gata* pentru cele zece fecioare înseamnă a fi pregătit să intri la masă cu Mirele. Această parabolă subliniază cât de important este să ai plinătatea Duhului Sfânt. Fecioarele neînțelepte reprezintă pe aceia care cunosc adevărul, dar Evanghelia n-a săvârșit schimbarea necesară pentru *a fi gata* la revenirea Domnului Isus.

Zăbovirea Mirelui ceresc nu este datorată lipsei Sale de pregătire. El ar fi venit de mult dacă poporul Său ar fi fost gata să-L primească și dacă ar fi fost credincioși în îndeplinirea însărcinării încredințate lor de a pregăti lumea pentru venirea Lui (*Hristos, Lumina lumii*, p. 634). Pregătirea fecioarelor nechibzuite nu fusese deplină și plină de râvnă, ci superficială. Refuzul fecioarelor înțelepte de a oferi din undelele lor nu a fost o manifestare a egoismului, ci o imposibilitate de a le oferi un caracter care nu este transferabil. Dintre toate cuvintele triste rostite cu gura sau scrise cu pana, cele mai triste sunt acestea: „*Ar fi putut fi!*”

„Cei reprezentați prin fecioarele nechibzuite nu sunt ipocriți. Ei au considerație față de adevăr, l-au apărat și l-au susținut. Unii ca aceștia se simt atrași către cei care cred adevărul, dar nu s-au supus cu totul lucrării Duhului Sfânt. Ei n-au căzut pe Stânca Isus Hristos și n-au lăsat ca firea lor cea veche să fie sfărâmată... Ei nu-L cunosc pe Dumnezeu. N-au studiat caracterul Lui; n-au avut comuniune cu El; deci ei nu cunosc, nu știu cum să se încreadă în El, cum să privească la El și să trăiască. Slujirea lor înaintea lui Dumnezeu degenerază în formalism... Ei își leagă inimile în siguranță și nici nu se gândesc la vreun pericol...” (*Parabolele Domnului Hristos*, pp. 285–286)

În timp ce parabola celor zece fecioare ne spune că *a fi gata* înseamnă pregătirea personală, cea a talanților ne spune că *a fi gata* înseamnă a lucra pentru salvarea semenilor noștri. Astfel, a veghea

înseamnă atât pregătirea personală, cât și lucrarea misionară personală.

Ca și celelalte parabole, parabola oilor și caprelor a fost spusă pentru a ilustra că *a fi gata* înseamnă a sluji semenii dezinteresat, căci dragostea față de Dumnezeu este dragostea care ne îndeamnă la iubirea semenilor. Consacrarea totală față de Domnul Isus este fundamentală, dacă vrei să fii gata. Nu poți fi gata dacă ți-ai pierdut dragostea pentru Mântuitorul tău. Oricât de mare ar fi cunoașterea biblică sau oricât de multă ar fi lucrarea ta creștină, ele nu vor putea compensa lipsa dragostei. La o analiză finală, totul depinde de relația ta cu Isus. Apostolul Pavel mărturisește în epistola sa către Filipeni: „Pentru mine, a trăi este Hristos, iar a muri este un câștig.” Aceasta înseamnă, în esență, *a fi gata* pentru venirea Domnului.

Ca o concluzie, putem spune că Mântuitorul dorește să-i conștientizeze pe ucenicii Săi că este important să fii gata tot timpul. Și suntem gata atunci când viața noastră aparține în totalitate lui Isus și trăim cu El în mod constant. Martin Luther vorbea despre așteptarea cu bucurie a zilei celei de-a doua veniri. Și tot el spunea: „Oricine nu este gata și nu dorește ziua revenirii nu înțelege rugăciunea Domnului nici nu se poate ruga din toată inima: «*Vie împărăția Ta*».”

Pregătiți pentru comuniunea cu Cerul

„Hristos vine cu putere și slavă mare. El vine cu propria Lui slavă și cu slava Tatălui. El vine împreună cu toți îngerii Săi cei sfinți. În timp ce lumea este cufundată în întuneric, în fiecare loc unde sunt sfinții este lumină. Ei vor avea parte cei dintâi de lumina celei de-a doua veniri.” (*Ibidem*, p. 420)

„Urmașilor Săi credincioși, Domnul Hristos le-a fost un tovarăș zilnic și un prieten apropiat. Ei au trăit într-o strânsă legătură, într-o continuă comuniune cu Dumnezeu. Peste ei a răsărit slava Domnului. În ei s-a reflectat lumina cunoștinței și a slavei lui Dumnezeu de pe fața lui Isus Hristos. Acum, ei se bucură de razele neumbrite ale strălucirii și slavei Regelui mării în toată maiestatea Sa. Ei sunt pregătiți pentru comuniunea cu cerul, pentru că ei au cerul în inimile lor.” (*Ibidem*, p. 420)

Copiii lui Dumnezeu așteaptă cu nerăbdare revenirea lui Isus, pentru că numai atunci este mântuirea completă (Apocalipsa 22:20). Tu aștepti cu nerăbdare acest moment? ■

Gabriel Dincă este pastor, fost redactor-șef al Curierului Adventist.

MAREA ÎNTÂLNIRE

Era în seara zilei de 3 ianuarie 1954, când, adormit fiind, glasul unei mulțimi care cânta m-a trezit brusc. Nu înțelegeam ce se întâmplă, însă treptat am recunoscut figurile cunoscute: erau frații și surorile din biserică pe care tata îi chema-se să-i vadă pentru ultima oară.

După ce și-a cerut iertare de la toți pentru eventuale greșeli, tata i-a rugat să cânte „Ne vom revedea odată, sus în țara zărilor”, un imn pe care zilnic îl cânta atunci când durerile îl mai lăsau. Apoi s-a rugat pentru cei ce vor duce mai departe lupta credinței după ce el își va încredința viața în mâinile Celui ce a murit pentru el și l-a răscumpărat.

Între timp am adormit. Aveam trei ani și patru luni... Dimineața, când m-am sculat, am văzut că tata nu mai era în pat și am întrebat-o pe mama:

– Unde este tata?

– În sală, alături. A murit, mi-a spus ea plângând.

M-am dat jos din pat și m-am dus să-l văd.

– Mamă, nu este mort! Are ochii deschiși...

– Da, are ochii deschiși pentru că m-a rugat să nu-i închid... să rămână cu ochii privind cerul...

Apoi mama s-a aplecat, m-a luat în brațe și mi-a spus, printre lacrimi, ultimele cuvinte ale tatălui meu:

– Sando, vezi acest copil? Să ai grijă de el! Și atunci când Domnul mă va scoate din mormânt, să-l văd lângă tine. Să nu care cumva să mă uit după tine și să nu te văd cu el de mână!

Aceste cuvinte mi-au rămas întipărite adânc în minte, pentru că mama a știut să mi le amintească atunci când era momentul cel mai potrivit.

– Unde ai fost, maică, până la ora asta?

– Am fost la film. N-ai auzit caravana care anunța că este un film pentru adventiști?

Este adevărat că filmul nu avea nimic nociv; era mai degrabă un documentar despre viața pescarilor, dar mama veghea neclintită la datorie.

– Mamă, dacă-ți place lumea, eu nu te pot opri, dar când m-oi întâlni cu taică-tău și-o să mă întrebe unde ești, eu ce-o să-i spun?

Izbucnea apoi în plâns, iar eu aș fi vrut mai degrabă să se deschidă pământul și să mă înghită decât s-o mai necăjesc vreodată.

De atunci au trecut zeci de ani, dar cuvintele tatălui meu sunt la fel de vii în minte ca în acea

seară de iarnă când și-a dat întâlnire cu noi... Și mama s-a dus la odihnă, purtând în minte același gând, aceeași așteptare, iar eu, dacă ar fi să mă duc lângă ei, asemenea lui David, „bătrân și sătul de zile”, aș mai avea doar câțiva ani...

Oare cât va mai fi până la marea Întâlnire? Să mă gândesc dacă e mult sau puțin, nu are niciun rost. În fiecare zi suntem copleșiți de harul Său și ne este destul, iar făgăduințele Sale sunt mai mult decât îndestulătoare: „Eu voi fi Același; până la căruntețile voastre vă voi sprijini. V-am purtat și tot vreau să vă mai port, să vă sprijin și să vă mântuiesc.” (Isaia 46:3-4).

Da, noi, cei vii, simțim din plin așteptarea cu emoțiile ei tulburătoare, gândindu-ne la clipa marii Întâlniri, dar lângă noi zeci și zeci de mii așteaptă răbdători strigătul biruitoare: „Să învie dar morții Tăi! Să se scoale trupurile mele moarte! Treziți-vă și săriți de bucurie, cei ce locuiți în țărâna pământului” (Isaia 26:19).

Cum va fi atunci, „un atunci” care măsoară doar o clipă? Doar trăind acele clipe vom înțelege, iar veșnicia ne va dezvălui noi și noi înțelesuri. Cu câtă emoție îi va căuta fiecare pe cei dragi, rude, prieteni!

Încerc să-mi imaginez cum va reacționa tatăl meu când mă va vedea cu familia mea, iar pe mama ținând în brațe pe surioara mea, care s-a stins la un an și nouă luni, înainte să mă nasc. Și fără să vreau îmi vin în minte versurile cântării: „Oare ești și tu-ntră ei? Oare cânti și tu cu ei? Vino, Doamne! Vin' de grabă, vino iar!”

Cât încă suntem vii în această lume a tristeții și a durerii, ne-am mai îngădui să treacă un ceas fără să ne gândim la focul din inima celor dragi care au închis ochii cu dorința de a ne vedea lângă ei și mai ales la nemărginita iubire jertfitoare prin care am fost salvați de la moarte sigură?

Doamne Isuse, până când Te vom vedea, dă-ne putere să trăim cu Tine în suflet și, la marea Întâlnire, să ne aruncăm la picioarele Tale plini de recunoștință și uimire.

„Amin, vino Domne Isuse!” (Apocalipsa 22:20 u.p.) ■

Teofil Petre este pastor pensionar.

**OCHII MEI
ÎL VOR VEDEA
TEOFIL
PETRE**

**„ÎL VOI VEDEA
ȘI-MI VA FI BINE-
VOITOR; OCHII
MEI ÎL VOR VEDEA
ȘI NU AI ALTUIA.
SUFLETUL MEU
TÂNJEȘTE DE
DORUL ACESTA
ÎNĂUNTRUL MEU.”
(IOV 19:27)**

CEL MAI FERICIT AN DIN VIAȚA MEA

Ne apropiam cu emoție și cu îngrijorare de timpul când era așteptată venirea Mântuitorului nostru. Ca popor al lui Dumnezeu, ne străduiam cu solemnitate să ne curățim viața, pentru a fi pregătiți să-L întâmpinăm pe Domnul Isus la venirea Sa. Adunările continuau să se desfășoare în case particulare din diferite zone ale orașului și aveau rezultatele cele mai bune. Credincioșii erau încurajați să lucreze pentru prietenii și pentru rudele lor, iar convertirile se înmulțeau zi de zi. (...)

Așteptarea plină de bucurie

Când ne-am întors acasă, din diferite direcții se auzeau voci care Îl lăudau pe Dumnezeu. O voce răsună dintr-o direcție, apoi, ca și când ar fi fost un răspuns, o altă voce se auzea dintr-o altă direcție și încă dintr-o altă direcție. Pretutindeni răsunau glasuri strigând: „Slavă lui Dumnezeu, Domnul Și-a luat în stăpânire Împărăția!“ Oamenii se îndreptau spre casele lor, având pe buze cuvinte de laudă, și sunetul bucuriei se răspândea în liniștea nopții. Niciunul dintre cei care au participat la aceste adunări nu va putea uita vreodată acele evenimente însoțite de un interes deosebit de profund.

Cei care Îl iubesc sincer pe Domnul Isus pot aprecia sentimentele celor ce așteptau venirea Mântuitorului cu dorința cea mai arzătoare. Momentul așteptat era foarte aproape. Timpul când speram să-L întâlnim pe Isus era chiar în fața noastră. Ne apropiam de acea oră cu o liniște

solemnă. Adevărații credincioși păstrau o comuniune plăcută cu Dumnezeu, ca o pregustare a păcii care urma să le aparțină definitiv, în lumina veșnicilor nesfârșite. Niciunul dintre cei care au trăit și au crezut în această speranță nu va putea uita vreodată acele ceasuri prețioase de așteptare.

Preocupările lumești fuseseră abandonate de câteva săptămâni. Ne verificam cu atenție fiecare gând și fiecare emoție a inimii, ca și când am fi fost pe patul de moarte, urmând ca, în câteva ore, ochii noștri să privească pentru ultima dată scenele acestui pământ. Nu s-a confecționat nicio „haină de înălțare la cer“ în vederea marelui eveniment. Noi simțeam nevoia dovezii interioare că suntem pregătiți să-L întâlnim pe Isus, iar hainele noastre albe erau puritatea sufletului și caracterul curățit de păcat prin sângele ispășitor al Mântuitorului nostru. (...)

Înnoirea speranței

Toate speranțele noastre se concentraseră asupra venirii Domnului în anul 1844. Era, de asemenea, timpul vestirii soliei celui de-al doilea înger, care zbura prin mijlocul cerului, strigând: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare“ (Apocalipsa 14:8). Solia a fost proclamată pentru prima dată de slujitorii lui Dumnezeu în toamna anului 1844. Ca urmare, mulți credincioși au părăsit bisericile apostate. Împreună cu cea de-a doua solie îngerească, a fost vestită și solia „Strigătului de la miezul nopții“ [Vezi Matei 25:1-13]: „Iată, Mirele vine! Ieșiți-I în întâmpinare.“ Lumina privitoare la solia aceasta s-a răspândit în toate colțurile țării, iar mesajul ei a sensibilizat mii de oameni. Ea a străbătut oraș după oraș și sat după sat, mergând până în cele mai îndepărtate regiuni, și a ajuns atât la cei talentați și învățați, cât și la oamenii umili și neînsemnați.

Acesta a fost cel mai fericit an din viața mea. Inima îmi era plină de sentimentul unei așteptări fericite, dar simțeam o milă și o mare îngrijorare pentru cei care erau descurajați și nu mai aveau nicio speranță în Isus. Noi ne-am unit, ca popor, înălțând rugăciuni fierbinți pentru a primi o experiență adevărată, precum și dovada in-

**DACĂ ÎȘI ȚINEAU
PRIVIRILE AȚIN-
TITE SPRE DOM-
NUL ISUS, CARE
SE AFLA CHIAR
ÎNAINTEA LOR ȘI
ÎI CĂLĂUZEZA SPRE
CETATE, CRE-
DINCIOȘII ERAU
ÎN SIGURANȚĂ.**

confundabilă a acceptării noastre din partea lui Dumnezeu. (...)

O perioadă de pregătire

Fiecare clipă mi se părea de o importanță maximă. Aveam sentimentul că îndeplinim o lucrare ale cărei rezultate sunt veșnice și că toți cei neglijenți și dezinteresați se află în cel mai mare pericol. Credința mea era deplină și îmi însușeam făgăduințele prețioase ale Domnului Isus. El le-a spus ucenicilor Săi: „Cereți și vi se va da.“ Iar eu credeam cu tărie că Dumnezeu mi-ar fi dat orice aș fi cerut după voia Sa. Mă așezam cu umilință la picioarele Domnului Isus, iar inima mea era într-o armonie deplină cu voia Sa.

Adesea vizitam familii și mă rugam cu stăruință împreună cu cei împovărați de temeri și de descurajare. Credința mea era așa de puternică, încât nu mă îndoiam nici măcar o singură clipă că Dumnezeu va răspunde rugăciunilor mele. În toate situațiile, fără nicio excepție, ca răspuns la rugăciunile noastre umile, binecuvântarea și pacea Domnului Isus se revărsa peste noi, iar inima celor sperați era înviorată de speranță și de lumină.

Ne apropiam de timpul așteptat, cercetându-ne inima cu atenție și cu rugăciune și mărturisindu-ne cu umilință orice păcat. În fiecare dimineață, simțeam că prima datorie era aceea de a ne asigura că viața noastră se află în bună rânduială cu Dumnezeu. Eram conștienți că, dacă nu înaintăm în sfințire, cu siguranță vom da înapoi. Interesul nostru unii față de alții era tot mai mare și ne rugam mult împreună și unii pentru alții. Ne adunam în livezi și în dumbrăvi pentru a petrece timpul în comuniune cu Dumnezeu și pentru a înălța spre El rugăciunile noastre. Când ne aflam în mijlocul naturii create de El, aveam un sentiment mai viu al prezenței Sale. Dacă sufletul nostru era întunecat de umbrele îndoielii, nu îndrăzneam să adormim seara până când nu era spulberat orice nor de siguranță a acceptării Domnului.

Trecerea timpului

Cei care aparțineau poporului așteptător al lui Dumnezeu se apropiau de ceasul când, plini de dor, speraseră că venirea Mântuitorului va face ca bucuria lor să fie deplină. Dar timpul a trecut din nou, fără ca venirea Domnului Isus să aibă loc. O dezamăgire amară s-a abătut asupra micii turme a cărei credință fusese atât de puternică și a cărei speranță fusese atât de intensă. În ciuda acestui fapt, am fost surprinși că ne simțeam așa de

liniștiți în Domnul și așa de susținuți de puterea și de harul Său. (...)

Noi eram dezamăgiți, dar nu descurajați. Ne-am hotărât să nu murmurăm în această perioadă de încercare prin care Domnul ne curăța de tot ce era lipsit de valoare, așa cum se curățește aurul care este trecut prin foc. Am decis să ne supunem răbdătorii întregului proces de purificare, pe care Dumnezeu îl considera necesar pentru noi, și să așteptăm plini de speranță ca Mântuitorul să îi răscumpere pe credincioșii Săi încercați. (...) În cele din urmă, am înțeles cu claritate că, în loc să se refere la curățirea pământului, profeția din Daniel 8:14 indica ultima lucrare a Marei noastre Preot în cer, și anume finalizarea ispășirii și pregătirea poporului pentru a întâmpina ziua venirii Sale.

Prima mea viziune

În anul 1844, la scurtă vreme după ce a trecut data la care fusese așteptată venirea Domnului, am primit prima viziune. (...)

Mi se părea că sunt învăluită de lumină și că mă înălțam tot mai mult, îndepărtându-mă de pământ. M-am uitat în jos, căutând poporul advent din lume, dar nu l-am putut găsi. Atunci, o voce mi-a zis: „Privește din nou, dar privește puțin mai sus.“ Am privit mai sus și am văzut o cărare îngustă și dreaptă, suspendată mult deasupra pământului. Pe această cărare mergea poporul advent, călătorind spre cetatea care se afla la capătul ei. Poporul era luminat de o lumină strălucitoare, care se afla înapoia lui, la începutul cărării. Îngerul mi-a spus că acea lumină era „strigătul de la miezul nopții“. Ea strălucea de-a lungul întregii cărări și lumina pașii poporului, ca să nu se împiedice și să cadă.

Dacă își țineau privirile ațintite spre Domnul Isus, care Se afla chiar înaintea lor și îi călăuzea spre cetate, credincioșii erau în siguranță. (...)

După ce am ieșit din viziune, totul în jur mi s-a părut schimbat. Orice lucru pe care îl priveam era învăluit de întuneric. Oh, cât de întunecată mi se părea lumea aceasta! Când mi-am dat seama că sunt pe pământ, am plâns și m-am simțit cuprinsă de dorul de casă. Văzusem o lume mai bună, iar lumea aceasta își pierduse farmecul pentru mine. ■

Ellen G. White, *Schițe din viața mea*, pp. 50-62

ASTEPTÂND
PE DOMNUL
ELLEN
WHITE

FIECARE CLIPĂ MI SE PĂREA DE O IMPORTANȚĂ MAXIMĂ. AVEAM SENTIMENTUL CĂ ÎNDEPLINIM O LUCRARE ALE CĂREI REZULTATE SUNT VEȘNICE ȘI CĂ TOȚI CEI NEGLIJENȚI ȘI DEZINTERESAȚI SE AFLĂ ÎN CEL MAI MARE PERICOL.

SCURTĂ INTRODUCERE ÎN LUCRAREA MÂNTUITOARE A DOMNULUI NOSTRU ISUS HRISTOS

Planul de mântuire a fost întocmit cândva în veșnicia trecută. Conform aceluia plan, în caz de cădere în păcat, Fiul lui Dumnezeu urma să Se întrupeze în familia de ființe pe care avea să le salveze, să trăiască o viață desăvârșită și să moară pentru mântuirea păcătoșilor. Prin urmare, înainte de facerea lumii noastre, planul exista. Părțile lui principale erau: (1) întruparea Fiului lui Dumnezeu; (2) trăirea de către El a unei vieți model, a unei vieți fără păcat, pentru confirmarea legii divine; (3) sacrificarea vieții Sale pentru satisfacerea legii călcate, ca înlocuitor pentru păcătoșii căiți; (4) mijlocirea Sa pentru ei înaintea lui Dumnezeu Tatăl.

Mijlocirea nu putea avea loc fără cruce, dar nici crucea nu folosea la nimic fără mijlocire. De ce mijlocire? Pentru că păcătoșii nu au acces în fața unui Dumnezeu sfânt și ei nu au niciun fel de merite care să-i îndreptățească. De aceea, Răscumpărătorul, numai El, avea să îndeplinească acest rol (vezi Faptele 4:12; 1 Timotei 2:5). În Epistola către evrei se spune că Hristos este Preot (vezi 7:17) și Mare-Preot (vezi 4:14). Pentru câtă vreme este Hristos Preot și Mare-Preot? Pentru veșnicie: „Preot în veac” (7:17), „Mare-Preot în veac” (6:20).

Trebuie să se facă distincție între funcție și activitate. În baza planului de mântuire, funcția este veșnică – El a fost întotdeauna Preot și Mare-Pre-

PLANUL DE MÂNTUIRE CUPRINDE:
ÎNTRUPAREA FIULUI LUI DUMNEZEU; TRĂIREA DE CĂTRE EL A UNEI VIEȚI FĂRĂ PĂCAT, PENTRU CONFIRMAREA LEGII DIVINE; SACRIFICAREA VIEȚII SALE PENTRU SATISFACEREA LEGII CĂLCATE, CA ÎNLOCUITOR PENTRU PĂCĂTOȘII CĂIȚI; MIJLOCIREA SA PENTRU EI ÎNAINTEA LUI DUMNEZEU TATĂL

ot, odată ce planul de mântuire a fost conceput, și va fi întotdeauna Preot și Mare-Preot. Dar a făcut El întotdeauna lucrare de Preot și lucrare de Mare-Preot? Nu. În Evrei 8:3, citim: „Orice mare-preot este pus să aducă lui Dumnezeu daruri și jertfe. De aceea era de trebuință ca și celălalt Mare-Preot să aibă ceva de adus.” Deși era făcut Preot și Mare-Preot în veci, El nu putea funcționa așa, făcând aceste lucrări, decât când „avea ceva de adus”, „daruri și jertfe”. El S-a jertfit pe Sine o dată pentru totdeauna (vezi Evrei 9:28); abia după aceea putea face lucrarea de Preot și pe cea de Mare-Preot, pentru că atunci avea ceva de adus, putea prezenta Tatălui meritele jertfei Sale.

Când a început această posibilitate? După ce S-a înălțat la cer: „Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare-Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi în ceruri, ca slujitor al locului preasfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul” (Evrei 8:1,2). Dacă sanctuarul din cer a existat întotdeauna, cel puțin de la întocmirea planului de mântuire, sau nu, nu știm, dar știm că Dumnezeu i-a arătat lui Moise modelul acelui cort ceresc. Oricum, niciodată înainte de jertfa și înălțarea Sa la cer, Hristos nu a slujit în templu, nici în cer și nici pe pământ. În cer, pentru că nu Se jertfise încă; pe pământ, de asemenea pentru că nu Se jertfise încă. Dar după ce a murit și a înviat? Templul de pe pământ nu mai avea importanță în planul de mântuire odată cu moartea Sa pe cruce, când perdeaua din templu a fost ruptă (vezi Matei 27:51).

După ce a revenit în cer ca Miel deja jertfit, a fost instalat în templul ceresc pentru lucrarea de Preot și de Mare-Preot. Ce deosebire este între ele? Ca Preot, El a mijlocit și mijlocește pentru păcătoși, pentru iertarea lor; ca Mare-Preot, face curățirea templului ceresc, adică judecarea popoului Său, a celor scriși în cartea vieții. A fost în permanență Preot și Mare-Preot, dar aceste lucrări se desfășoară în două faze: Preot, de la înălțare până la 22 octombrie 1844 și în continuare, Mare-Preot de atunci până la încheierea harului (vezi Apocalipsa 22:11). Adică El încă face lucrare de Preot, mijlocind pe baza jertfei Sale, și în timpul judecății, până la încheierea harului, dar lucrare de Mare-Preot, adică judecată, nu înainte de 1844, ci de atunci încolo și până la încheierea harului.

Cum au decurs lucrurile în Vechiul Testament? Totul era pe bază de anticipare, ca un card de credit – oamenii erau iertați în baza unei jertfe viitoare, a Fiului lui Dumnezeu, în primăvara anului 31 al erei creștine. Jertfele de animale nu

mântuiau și nu ofereau iertare propriu-zisă (vezi Evrei 10:1-18; 9:9); ele îi asigurau pe păcătoșii căiți că pocăința lor este primită, că sunt iertați și vor rămâne iertați când marea Jertfă va fi adusă. Jertfa pe cruce îi mântuiește pe oameni și nimic altceva – pe cei de până la ea, privind înainte; pe cei de la ea încolo, privind înapoi, la un fapt realizat, de aceea noi nu mai aducem jertfe de animale. A fost nevoie de umbră până la realitate; odată ce realitatea s-a produs, umbra a dispărut.

Dar ce rol a avut Hristos în Vechiul Testament? El i-a condus întotdeauna pe credincioși (vezi 1 Corinteni 10:1-4); El i-a inspirat pe profeți în lucrarea lor cu oamenii și ca să scrie Biblia (vezi 1 Petru 1:10-12). El a inițiat și a supravegheat activitatea ceremonială, pentru că spre El arătau toate jertfele. Fiecare jertfă ceremonială le amintea păcătoșilor de sacrificiul de Sine al Mielului lui Dumnezeu (vezi Geneza 3:15). Când l-a adus pe Isaac ca jertfă, deși jertfă neconsumată, Avraam a înțeles Evanghelia („vestea bună”, vezi Geneza 22:1-18; Ioan 8:56; Galateni 3:8). Toți oamenii credincioși și conduși de Dumnezeu au înțeles ceva din planul de mântuire, din procesul mântuirii, deși nu pe deplin și nu ca noi astăzi, pentru că ei priveau în viitor. Evanghelia („vestea bună”) le-a fost comunicată oamenilor în toate timpurile, de la căderea în păcat încolo: „Căci și noi nu ni s-a adus o veste bună, ca și lor” (Evrei 4:2; vezi din nou Geneza 3:15).

Planul de mântuire le-a fost explicat oamenilor în mod progresiv; în capitolul 53 al cărții sale, profetul Isaia a făcut o descriere clară și mișcătoare a suferințelor și a morții ispășitoare a Mântuitorului, așa cum niciodată până atunci nu se mai făcuse. Fiecare generație a primit ceva mai multă lumină, până când jertfa salvatoare a fost adusă. Au înțeles-o ei atunci pe deplin? Nu chiar. Până și apostolii au avut nevoie de timp ca s-o înțeleagă, dar Duhul Sfânt a lucrat, și ei au scris Noul Testament, unde planul lui Dumnezeu este expus în mod deslușit. Apostolul Pavel le spunea prezbiterilor adunați în Milet: „Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu” (Faptele 20:27). Deoarece Satana a reușit să denatureze înțelegerea Scripturilor, oamenii au nevoie de călăuzire continuă din partea Duhului lui Dumnezeu pentru a fi feriți de amăgiri și a înțelege planul lui Dumnezeu întocmai. ■

Ștefan Radu este pastor pensionar.

**SĂ-L CUNOSC
PE EL
ȘTEFAN
RADU**

**DEOARECE SATANA
A REUȘIT SĂ DENA-
TUREZE ÎNTELEGerea
SCRIPTURILOR,
OAMENII AU NEVOIE
DE CĂLĂUZIRE CON-
TINUĂ DIN PARTEA
DUHULUI LUI DUMNE-
ZEU PENTRU A FI
FERIȚI DE AMĂGIRI ȘI
A ÎNȚELEGE PLANUL
LUI DUMNEZEU
ÎNTOCMAI.**

CONSERVATOR SAU LIBERAL?

Sunt sigur că, scriind un articol despre liberalism sau conservatorism în biserică, îmi voi face noi prieteni, pierzându-i în același timp pe unii dintre cei mai vechi. Nu m-am gândit nicio dată să-mi definesc poziția de liberal sau conservator față de biserica de care aparțin de când mă știu, până în ziua în care un coleg pastor a făcut de la amvon câteva declarații care nu numai că m-au surprins, dar care m-au provocat la o cercetare mai atentă a subiectului.

El se definea ca fiind un fundamentalist și de pe această bază și-a construit expunerea, încercând să demonstreze de ce nu mai avem nevoie să definim crezul unei biserici prin puncte de doctrină „impuse” și explica de ce iubirea lui Isus este singura regulă de care avem nevoie în relația dintre noi, ca membri ai bisericii, și dintre noi, ca membri, și conducătorii noștri spirituali.

Este doctrina unei biserici relevantă atunci când vorbim despre relația cu Dumnezeu? Este Dumnezeu subordonat unei doctrine pe care El Însuși a creat-o pentru a-i ține pe oameni pe o linie spirituală ce duce spre cer? Ar trebui oare ca cei care nu se supun celor cincisprezece, ori douăzeci, ori douăzeci și opt de puncte de doctrină să fie disciplinați de către conducerea bisericii? Trasează creta roșie a iubirii un X peste tot ceea ce pionierii noștri au încercat să alinieze ca fiind definitiv pentru buna funcționare a unei biserici?

Mai așteaptă astăzi Dumnezeu de la generația ce precede venirea în mărirea a Fiului Său a doua oară ascultare de „porunci și rânduieli” așa cum a cerut de la generația popoului, sau a robiei babiloniene, sau a urmașilor Domnului Hristos din biserica timpurie?

Poate doctrina unei biserici să deschidă porțile cerului în fața unui păcătos care crede cu toată inima că mântuirea vine prin a ști ce să faci și ce să nu faci? Are Dumnezeu pregătită o zonă în cer și apoi pe un nou pământ pentru cei care susțin mântuirea printr-o doctrină strictă, dar rece, și o alta pentru cei care promovează iubirea ca un panaceu universal pentru problema numită păcat?

În definitiv, Isus a fost liberal sau conservator?

Iată întrebări care constituie baza abordării unui subiect sensibil, dar necesar, în contextul colorat al opiniilor celor ce formează marea familie a bisericii.

Ca punct de plecare în tratarea subiectului, mă voi folosi de două situații extreme.

A. Un grup de părinți împreună cu copiii lor vizitează un oraș turistic pe coasta de est a Statelor Unite. Lucruri interesante de vizitat, multe obiective de atins... mai multe decât timpul permite, și ziua de vineri se apropie de încheierea ei printr-un apus de soare scăldat în foc și aur. Copiii, obosiți, încep să le ceară părinților de mâncare. Într-un oraș turistic nu e greu să găsești de la fast-food până la mâncăruri specifice diferitelor bucătării asiatice, indiene sau mexicane – ca să nu mai vorbim de chinezești.

Părinții tot amână momentul fericit și mult așteptat al cinei până ce soarele apune. La un sfert de oră după apusul soarelui, părinții îi duc pe copii într-un fast-food pentru a-și cumpăra de mâncare. A doua zi, după întoarcerea de la biserică, din plictiseală, copiii deschid televizorul și abia atunci le vine zâmbetul pe buze, urmărind show-ul lor preferat. Sabatul trebuie să fie o plăcere și nu un mijloc coercitiv de a-i ține pe copii „pe calea cea adevărată”.

B. Un pastor este delegat de Conferință să viziteze o biserică ce se confrunta cu o problemă delicată. Un membru al bisericii era suspectat de imoralitate și, oricât de mult a încercat comitetul bisericii să-l prindă în flagrant delict, nici că a reușit. Nicio metodă nu a dat rezultat: nici punându-l să jure cu mâna pe Biblie, nici amenințându-l cu excluderea, nici alte strategii mai mult sau mai puțin ortodoxe.

În final, când pastorul a ajuns în biserica respectivă pentru discutarea cazului, i s-a transmis că lucrurile se pare că s-au simplificat. Cum? În ședința de comitet care a avut loc, unul dintre prezbiteri a prezentat un raport stropit din abundență cu „mândrie profesională”, demonstrând

EXTREMA
CONSERVATOARE
ȘI EXTREMA
LIBERALĂ POT
UCIDE SPIRITUL
UNITĂȚII, AL
DRAGOSTEI ȘI AL
PĂRȚĂȘIEI DINTRE
MEMBRII BISERICII.

că, personal, s-a implicat în rezolvarea acestui caz. În ce fel? A stat o noapte întreagă pe malul unui râu, ascuns în tufişuri pentru a-l prinde pe „păcătos”, despre care se spunea ca ar vizita cam des o anumită casă nu departe de râu. Şi efortul lui a fost „binecuvântat”. A văzut cu ochii lui cum, aproape de miezul nopţii, acesta a intrat în casa respectivă pe uşa din spate şi după două ore a părăsit casa. Acum erau dovezi suficiente şi putea fi exclus datorită efortului, „sacrificiului” şi „credincioşiei” unuia dintre prezbiterii bisericii.

Dacă ai avea posibilitatea să-ţi transferi calitatea de membru într-una din aceste două biserici, pe care ai alege-o?

În cazul A, ca membru al bisericii care ai promis la botez să urmezi poruncile Domnului şi să asculţi de Legea Sa, te întrebi ce mai înseamnă de fapt „păzirea Sabatului” dacă apusul soarelui nu mai marchează nicio diferenţă între activităţile celor şase zile şi „ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeuului tău.” (Exodul 20:9)

În cazul B, te întrebi care este diferenţa dintre biserică şi FBI ori CIA – vă mai aduceţi aminte de vechea Securitate? – dacă mijloacele folosite pentru „prinderea infractorului” sunt identice. Unde este iubirea creştină pentru păcătos, care, în loc să petreacă noaptea pentru a-l prinde, ca apoi să aibă motive să-l excludă, mai bine ar petrece-o cu el în rugăciune şi, considerându-l o victimă, ar apela la tronul de har cu post şi rugăciune pentru problemele lui?

În Marcu 9 avem una dintre minunile săvârşite de Domnul Hristos după experienţa schimbării la faţă. Un tată îşi aduce copilul bolnav la Isus. În lipsa Mântuitorului, ucenicii încearcă să-şi urmeze Învăţătorul în săvârşirea minunilor. Nu i-a trimis El cu puţin timp în urmă să vindece pe cei bolnavi? Acum, din cauza unor circumstanţe, ei nu pot săvârşi vindecarea. În final, vine Isus de pe munte şi salvează şi copilul bolnav, şi ucenicii demoralizaţi de eşecul lor.

Interesantă este descrierea pe care o face tatăl manifestării bolii copilului: „Şi de multe ori, duhul l-a aruncat când în foc, când în apă, ca să-l omoare...” (Luca 9:22)

Nu credeţi ca descrierea tatălui are o referire spirituală la intenţia vrăjmaşului de a introduce în biserică cele două extreme, la fel de periculoase – extrema conservatoare şi extrema liberală – pentru a ucide spiritul unităţii, al dragostei şi al părtăşiei dintre membrii ei? Nu credeţi că „liberalul” desfiinţează dintr-un condei – chiar dacă condeiul poartă amprenta iubirii – graniţele principiilor lăsate de Dumnezeu, pentru a limita nu

libertatea noastră, ci pentru a crea ambianţa unei relaţii speciale dintre creatură şi Creator?

Sunt poruncile Lui grele? Biblia spune NU! „Şi *poruncile Lui* nu sunt grele” (1 Ioan 5:3). Li-mitează principiile bisericii libertatea mea de exprimare, de mişcare, de relaţie, de iubire? Din contră, ele îmi creează spaţiu pentru o viaţă împlinită. „*Legea Ta* este desfătarea mea” (Psalmii 119:77). A ajuns ideea de „lege” sau „punct doctrinar” să mă deranjeze într-atât încât să cred că, pentru o generaţie postmodernistă, legea sau principiul nu mai au nicio relevanţă? Nu credeţi că un liberalism greşit înţeles şi interpretat şi mai greşit poate aduce prejudicii serioase bisericii, privând-o de limitele „legale” de mişcare stabilite de Dumnezeu pentru copiii Săi? Desigur, Isus vine cu o declaraţie care aduce mult suport celor cu idei liberale: „Veţi cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va face *slobozi*” (Ioan 8:32). Este aici vorba despre libertate fără limite, iubire fără restricţii? Vorbeşte aici Isus despre desfiinţarea graniţelor – punctelor de doctrină – şi de un spirit permisiv nelimitat? Mă îndoiesc serios de aceasta.

Pe de altă parte, nu credeţi că „dreptul conservator”, cu multă admiraţie şi râvnă pentru „Legea Lui”, care este „sfântă, dreaptă şi bună” (Romani 7:12), atunci când, cu spirit de dreptate şi apărare a principiilor, petrece noaptea pe malul râului – nu în rugăciune şi post pentru fratele lui, ci pentru a aduna dovezi suficiente ca să-l excludă din biserică, se plasează pe aceeaşi poziţie de pe care fariseii din vremea Domnului Isus erau gata să lovească cu piatra femeia prinsă în adulter? Unde este iubirea despre care Domnul spunea: „Prin aceasta vor cunoaşte toţi ca sunteţi ucenicii Mei, dacă veţi avea dragoste unii pentru alţii” (Ioan 13:35)?

Mântuirea este darul cerului, atât pentru conservatori, cât şi pentru liberali. Au ambele tabere nevoie de pocăinţă? Fără îndoială, cu atât mai mult cu cât mântuirea nu vine nici prin păzirea doctrinei bisericii, nici prin desfiinţarea şi înlocuirea ei cu iubire, ci prin Isus.

Acum este ziua mântuirii, acum este ceasul pocăinţei. ■

Dr. Mihail Baciu este pastor în Waterford, CT, SUA.

**DOAR
PRIN ISUS
MIHAIL
BACIU**

**MÂNTUIREA ESTE
DARUL CERULUI, ATÂT
PENTRU CONSERVA-
TORI, CÂT ŞI PENTRU
LIBERALI. AMBELE
TABERE AU NEVOIE
DE POCĂINŢĂ,
CU ATÂT MAI MULT
CU CÂT MÂNTUIREA
NU VINE NICI PRIN
PĂZIREA DOCTRINEI
BISERICII, NICI PRIN
DESFIINŢAREA ŞI
ÎNLOCUIREA EI
CU IUBIRE,
CI PRIN ISUS.**

CUM A PREGĂTIT DUMNEZEU TERENUL

Nu avem a ne teme de nimic decât de a uita felul în care ne-a condus Dumnezeu și lecțiile din istoria noastră.

(Ellen G. White, *Schițe din viața mea*, ed. 2004, p. 185)

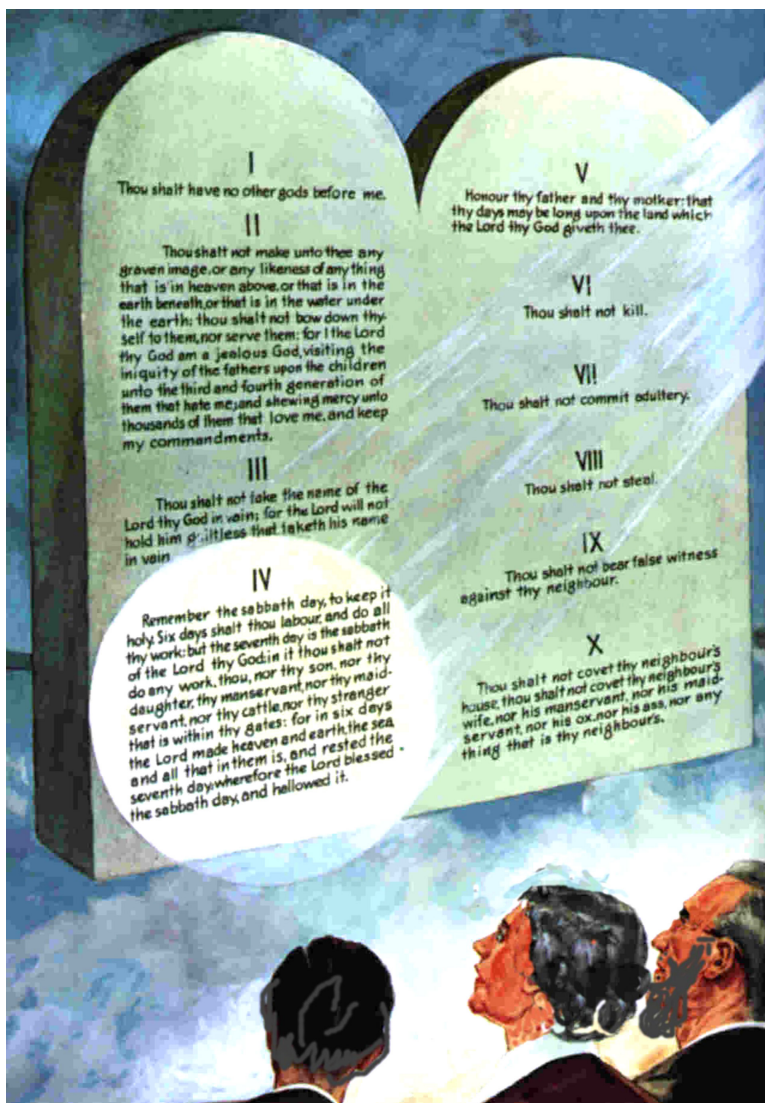
De această dată vă invit să explorăm un strat situat în timp înaintea celui în care s-au înfiripat rădăcinile adventismului modern, prin venirea lui Michael Belina Czechowski pe teritoriul nostru. Vom întredeschide ușa spre vremea sabatarienilor transilvăneni și a perioadei care a pregătit apariția lor.

Adventismul de ziua a șaptea s-a născut în Grădina Edenului și a fost enunțat prima dată în Geneza 3:15, făgăduința care a dat naștere așteptării împlinirii ei, așteptării Mântuitorului. Nu a lui Cain, așa cum împovărați deja de așteptare au crezut protopărinții umanității, ci Acela care urma să ofere moartea Sa înlocuitoare ca plată imposibil de plătit de către om, a păcatului, Isus Hristos, Mielul lui Dumnezeu. Sabatul zilei a șaptea urma să fie unul dintre mijloacele de a împiedica uitarea Lui și a venirii Sale (cea dintâi și cea de pe urmă).

Odată cu repunerea Bibliei în drepturile sale depline, ca sursă unică a învățaturii despre mântuire, prin pre-reformatori și marea Reformă de acum 500 de ani, prin influența pe care le-au avut acestea pe teritoriul nostru, speranța adventistă a prins din nou aripi. „Și iarăși va să vie”, urma să capete din nou, ca speranță, consistență. Baza umană au fost sașii din Transilvania, precum și o parte din maghiari, care au adoptat în final calvinismul, la fel

ca acei „străini” care slujeau la curțile domnești ale Moldovei și Munteniei. Vehemența atacului împotriva ideilor Reformei reprezintă dovada influenței lor și dincolo de Carpați. Un aport important l-au avut primele traduceri ale unor părți din Biblie sub influența reformată, printre care și

AR TREBUI
CA POPORUL
ADVENTIST, CARE
ACUM SE BUCURĂ
DE LIBERTATE,
SĂ-L SLUJEAS-
CĂ PE DOMNUL
CU TOT ATÂTA
CREDINCIOȘIE
CUM AU FĂCUT-O
SABATARIIENII,
CARE NICI PE DE-
PARTE N-AU AVUT
ÎNȚELEGEREA ȘI
LUMINA CARE NE
STAU NOUĂ LA
DISPOZIȚIE, CA NU
CUMVA, ÎN ZIUA
JUDECĂȚII, EI SĂ NE
JUDECE PE NOI.

Codicele Voronețean (1551–1558) și multe altele. În ceea ce privește Transilvania, un factor deosebit de important a fost apariția în premieră mondială a unei legislații derivate din principiul *fidet quom vellet* (a crede fiecare cum vrea), în anul 1568. David Francis, care a parcurs experiența cercetării biblice până acolo încât a devenit sabatarian, a fost un adevărat vehicul al promovării acestui climat esențial pentru nașterea și continuitatea mișcării păzitorilor sâmbetei în Transilvania, una dintre cele mai longevive din Europa (1580–1940).

În privința credinței adventiste, voi reproduce patru versuri din cartea sabatariană de imnuri:

„Noi te așteptăm pe Tine în credința noastră adevărată

Spre fericirea noastră, spre eliberarea de orice rău.
Vino grăbindu-Te, ia-ne în Împărăția Ta, la domnie!
Vino, Mesia, lăsat de Domnul pentru răscumpărarea poporului Tău.”

J.F. Huenegardt, probabil cel mai însemnat întemeietor al adventismului la noi, care i-a cunoscut personal pe unii dintre ultimii supraviețuitori ai mișcării, scria: „Păzitorii Sabatului (sabatarieni) din Transilvania, prin lupta lor de mai bine de trei sute de ani împotriva represiunii religioase, au scris un capitol important de istorie creștină, constituind liantul între Reformă și Mișcarea adventistă.”

Un autor maghiar, Geza Szavai, descendent dintr-o familie de sabatarieni, printre ultimele care au trăit în Bezidul Nou, ultima lor citadelă, în polifonica sa carte, *Ierusalimul Secuiesc*, citează din autobiografia unui anume Tamas Borsos, trimis al principelui transilvănean la Istanbul, pe lângă Înalta Poartă, un fragment care sugerează felul în care a intervenit Dumnezeu în favoarea sabatarienilor prigoniți.

„În 1595, în adunarea ținută de Sfântul Gheorghe, la Alba Iulia a fost formulat un articol de lege împotriva sârmanilor sabatarieni, ca să fie prigoniți. În urmărirea acestora a pornit Benedek Mindsenti, pe atunci comandantul militar al orașului Odorhei, în scaunele Odorhei și Mureș, dar Dumnezeu nu i-a îngăduit să se bucure de sângele lor, căci, tocmai când era în focurile ei, a sosit știrea că Sinan Pașa a poruncit trecerea Dunării pe la Giurgiu în Țara Românească. Într-atât și-a pierdut mințile cu persecutarea și urmărirea religioasă, încât s-a îmbolnăvit și nu a mai putut niciodată după aceea să prigonească această religie.”

De ce au existat sabatarieni, printre ceilalți, pe pământul nostru? Ce lecție ne-a lăsat Dumnezeu prin ei? Iată câteva sugestii de răspuns:

1. Pentru a învăța să ne formăm conștiința în lumina Bibliei, în cea mai onestă formă de a o înțelege.

2. Ca să știm că și în timpuri de libertate religioasă, trebuie să te lupți cu tine însuși pentru a păstra dreptul la o conștiință curată, la care nu ar trebui să abdicăm pentru niciun motiv.

3. Să știm că uneori chiar și cei mai apropiați nouă din punct de vedere al credinței, chiar cei care au standardul libertății religioase, pot deveni marii noștri prigonitori.

4. Să nu ne mulțumim cu apartenența la un corp religios, ci să ne verificăm iarăși și iarăși, cu Biblia, temeinicia identității religioase, înțelegerea pe care o avem, temelia pe care stăm, dacă o mai facem.

5. Să aflăm că libertatea de conștiință nu este un dat natural, ci este un obiectiv pentru care avem de luptat neconținut.

6. Tenacitate. Chiar duși în lagărele de concentrare, asimilați fiind evreilor păzitori ai Sabatului, ultimii sabatarieni n-au fost dispuși să cedeze. Ținta lor nu era prea clară. Cu cât mai mult noi ar trebui să dăm dovadă de o sfântă rămânere la cele biblice.

7. Conștiința și iarăși conștiința e darul unui discernământ divin pe care, dacă îl abandonzi adeseori, ai putea ajunge un credincios fără conștiință. Toleranță, compasiune, simpatie pentru celălalt, dar fără a îngropa, pentru nimic, conștiința.

Același J.F. Huenegardt scria: „Să dea Domnul ca poporul adventist, care acum se bucură de libertate, să-L slujească pe Domnul cu tot atâta credincioșie cum au făcut-o aceste suflete care nici pe departe n-am avut cantitatea de înțelegere și lumină care ne stau nouă la dispoziție, ca nu cumva, în ziua judecății, ei să ne judece pe noi.”

În locurile unde au trăit sabatarienii și în apropierea acestora este acum cea mai mare aglomerare de adventiști de ziua a șaptea din România. Acolo unde sângele lor, îndârjirea și curăția înaintașilor sabatarieni a strălucit, să strălucim și noi. ■

Beniamin Roșca este pastor pensionar.

SABATARIENII TRANSILVANEI BENIAMIN ROȘCA

**PĂZITORII SABATULUI
DIN TRANSILVANIA, PRIN
LUPTA LOR DE MAI BINE
DE TREI SUTE DE ANI
ÎMPOTRIVA REPRESIUNII
RELIGIOASE, AU SCRIS
UN CAPITOL IMPORTANT
DE ISTORIE CREȘTINĂ,
CONSTITUIND LIANTUL
ÎNTRE REFORMĂ ȘI
MIȘCAREA ADVENTISTĂ.**

AL TREILEA PILON: PORUNCILE LEGĂMÂNTULUI (II)

„AICI ESTE RĂB-DAREA (STATOR-NICIA) SFINȚILOR, CARE PĂSTREAZĂ PORUNCILE LUI DUMNEZEU ȘI CREDINȚA ÎN ISUS!”
(APOCALIPSA 14)

Introducere

Continuăm expunerea celor patru principii fundamentale și distinctive, care constituie „pietrele de hotar”, sau „stâlpii credinței” adventiste.

Vom continua aici prezentarea celui de-al treilea pylon al platformei credinței pionierilor noștri, descris de James White în cuvintele: „Legea lui Dumnezeu [Decalogul], după cum învață Vechiul și Noul Testament, este de neschimbat”;¹ și de Ellen White, ca „templul lui Dumnezeu văzut în cer... precum și chivotul conținând legea lui Dumnezeu... [și] lumina Sabatului poruncii a patra...”²

În numărul anterior al revistei, am schițat istoria adoptării Sabatului de către adventiști și relația adventismului cu sabatarienii precursori. Am observat că, în adventism, Sabatul a fost conectat cu doctrine escatologice, apocaliptice, și că profetia din Apocalipsa 11:19, cu relația dintre sanctuarul ceresc și chivotul legământului, cu Cele Zece Porunci, a întărit convingerile sabatiste ale pionierilor noștri:

Atunci s-a deschis templul lui Dumnezeu, care este în cer, și s-a văzut chivotul legământului Lui, în templul Lui. Și s-au făcut fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ și o grindină mare. (Apocalipsa 11:19).

Textul apocaliptic este foarte provocator. Ce este templul din cer? Ce caută un chivot acolo? Nu este cumva chivotul vechiului legământ? Ce înseamnă legămintele acestea? Ce trebuie să știm despre Cele Zece Porunci și despre Lege? Mai este valabilă porunca Sabatului? Cum se justifică o asemenea viziune în fața Evangheliei?

Sanctuarul din cer

Textul citat (Apocalipsa 11:19) formează unul din cei patru piloni ai credinței adventiste. Dar în același timp, prezența templului ceresc indică o relație profundă dintre acest *landmark* și celelalte două pe care le-am expus în numerele anterioare ale revistei:

1. Doctrina sanctuarului și a judecății (Daniel 8:14)

2. Întreita solie îngerească (Apocalipsa 14:6-13)

În Daniel 8:14, după cum am văzut, avem o viziune escatologică a sanctuarului care urma să fie îndreptățit, răzbunat, dovedit drept (după textul ebraic tradițional: *nitsdaq*) – sau: curățit, purificat (după Septuaginta: *katharisthesetai*), indicând judecata. Am observat că sanctuarul din Daniel 8:14 trebuie să fie templul ceresc al lui Dumnezeu, și nu un templu pământesc, deoarece judecata și răzbunarea sanctuarului au loc în era creștină, și anume „în timpul sfârșitului” (Daniel 8:17,19), când vor fi salvați cei „găsiți scriși în carte” (Daniel 12:1; cf. 7:10,22).

În acest timp, singurul sanctuar al lui Dumnezeu este în cer (Evrei 8:1-2; 9:11-12,24), unde era din vremuri străvechi (1 Împărați 8:39; Psalmii 11:4). Sanctuarul ceresc era destinația finală a Israelului eliberat din Egipt (Exodul 15:17). Asocierea cuvintelor ebraice *miqdash* (sanctuar) și *makhon* (locaș, reședință), numai în Daniel 8:11 și în Exodul 15:17, sugerează că este vorba de același loc ceresc pe care Isus îl numea de obicei „casa Tatălui Meu” (Ioan 14:2), așa cum numea și templul (Luca 2:49; Ioan 2:16). Lui Ioan i s-a arătat în viziune această casă a Tatălui nostru, atât în chipul sanctuarului ceremonial (Apocalipsa 8:3-4; 15:8; 16:7), cât și în chipul cetății sfinte a Noului Ierusalim (Apocalipsa 21:2-3; cf. Exodul 25:8-9; 29:44-46; 1 Împărați 6:12-13; Ezechiel 43:7; 2 Corinteni 6:16), descrisă ca un cub, care face aluzie la Locul Preasfânt (Apocalipsa 21:16, cf. 1 Împărați 6:20).

În Biblie, de circa 120 de ori, sanctuarul este numit „templu” (ebr. *hekhal*; gr. *naos*); de peste 200 de ori este numit „sfânt locaș” (ebr. *miqdash*, *qôdesh*; gr. *hieron*, *hágion*, *hágia*, *hagiasma*); dar de peste 450 de ori, sanctuarul este numit Casa Domnului, Casa lui Dumnezeu, Casa, Casa Tatălui. Cuvântul *sanctuar* vine din latină, de la *sanctus* (sfânt) și subliniază astfel sacralitatea locului. Locul acela era sfânt, deoarece (numele

lui) Dumnezeu locuia acolo. Și întrucât Dumnezeu este adorat ca Împărat ceresc, adică suprem și universal, reședința Lui se numea *hekhal* (palat), cuvânt care a fost tradus cu „templu”,³ ceea ce subliniază ritualuri, în timp ce „palatul” evocă o reședință regală. Termenul grecesc folosit în Apocalipsa (*naos*) denumea încăperea sacră în care locuia zeul, adică statuia lui. În cazul Dumnezeului adevărat, era numită astfel locuința prezenței Lui: templul ceresc sau cel pământesc.

Nu avem niciun dubiu că Apocalipsa 11:19 se referă la templul (*naos*-ul) ceresc, deoarece textul afirmă explicit și repetat acest fapt, iar cartea se referă și în alte locuri la templul ceresc, în mod explicit sau implicit.⁴ Această viziune a sanctuarului ceresc din Apocalipsa 11:19 este în legătură și cu întreita solie îngerească nu doar pentru faptul că subliniază porunca Sabatului, asemenea primului înger (Apocalipsa 14:7), ci și pentru faptul că scena celor trei îngeri din Apocalipsa 14:6-12 are legătură cu sanctuarul ceresc, deoarece sanctuarul Apocalipsei este și locul de unde ies îngerii.⁵ De asemenea, când Ellen White a văzut în viziunea ei pe cel de-al treilea înger din Apocalipsa 14, acesta arăta spre sanctuarul ceresc, în timp ce rostea: „Aici este răbdarea (statornicia) sfinților, care păstrează poruncile lui Dumnezeu și credința în Isus!”⁶

Un chivot în cer

Apocalipsa 11:19 este singura referire biblică la un chivot în sanctuarul ceresc. Prezența chivotului legământului în sanctuarul ceresc sugerează o corespondență între sanctuarul de sus și cel de jos (Evrei 9:24). Dacă această corespondență este neapărat fizică și nu doar spirituală, rămâne să decidă fiecare pentru sine. În orice caz, singurul aspect care contează cu adevărat aici este cel spiritual. Cu alte cuvinte, nu atât credința în prezența fizică în cer a lăzii aurite și împodobite cu heruvimi de aur este premiată, ci faptul că legământul și Decalogul sunt temelia tronului divin și criteriile ale judecății universale.

Dacă există în realitate în cer, ca și pe pământ, table de piatră scrise cu degetul lui Dumnezeu, sau dacă chivotul a fost ridicat la cer, asemenea lui Moise, și de aceea nu mai poate fi găsit, este fără importanță. Importante sunt însă poruncile scrise acolo și faptul că ele sunt parte a unui legământ, a unei constituții a Împărăției, nu ordine ocazionale sau ordonanțe de urgență. Într-adevăr, poruncile lui Dumnezeu sunt împlinite și de îngeri (Psalmii 103:20), chiar dacă unele porunci nu se pot apli-

ca îngerilor (cf. Exodul 20:12,14). Totuși, viziunile Apocalipsei se adresează oamenilor.

Este extrem de interesant și important să observăm că acest scrin aurit care păstra „mărturia” (documentul scris) legământului dintre Dumnezeu și Israel era numit „chivotul legământului lui Yahwé, Domnul (sau Dumnezeu) întregului pământ” (Iosua 3:11,13). Acesta este unul dintre titlurile lui Dumnezeu, ca suveran al tuturor popoarelor, nu doar al evreilor (Psalmii 97:5; Isaia 54:5; Mica 4:13; Zaharia 4:14; 6:5; Apocalipsa 11:4).

Chivotul nu avea doar rolul de a păstra mărturia legământului, ci era și un simbol al temeliei tronului lui Dumnezeu. Chivotul-tron din Sfânta Sfințelor era străjuit de doi și, mai târziu, de patru heruvimi de aur, ca și poarta paradisului din Eden (Geneza 3:24; Exodul 25:18; 1 Împărați 6:23), și era purtat de patru preoți (Deuteronomul 31:9). Asemenea chivotului din sanctuar, tronul lui Dumnezeu este descris ca fiind mobil și portabil: „carul heruvimilor” (*merkabá*, 1 Cronici 28:18), așa cum s-a văzut și în teofania Slavei Domnului apărută deasupra heruvimilor (Ezechiel 10:2-4,9,15-19). Carele regale antice erau adesea și tronuri, iar chivotul lui Dumnezeu reflectă atât conceptul de tron, cât și acela de car regal. În mod deosebit, capacul chivotului, pe care erau ferecați heruvimii de aur, aveau acest rol de tron și car, în timp ce chivotul însuși ar sugera acel piedestal⁷ pe care Împăratul ceresc își reazemă picioarele.

Din acest motiv, atât tronul divin, cât și chivotul sunt asociate cu împărăția harului lui Dumnezeu (1 Cronici 28:11; Evrei 4:16; Apocalipsa 1:4), în care dreptatea și mila se împacă (Psalmii 85:10), dragostea și porunca stau la temelie (Psalmii 89:14; 97:2).

În Apocalipsa 21:1, din tronul lui Dumnezeu, care este reprezentat de chivot, iese râul apei vieții. Imaginea aceasta ne trimite la replica lui Isus dată tânărului bogat: „De ce mă întrebi despre bine? Binele este unul singur: dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile!” (Matei 19:17). Din apa vieții crește și arborele vieții (Apocalipsa 22:2). Iar accesul la fructele lui, care ne aduc tinerețe fără bătrânețe și viață fără moarte, este condiționat în același mod, după cum citim în unele manuscrise la Apocalipsa 22:14:

Ferice de cei ce păzesc poruncile Lui,⁸ ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate!

**„FERICE DE CEI CE
PĂZESC PORUNCILE
LUI, CA SĂ AIBĂ
DREPT LA POMUL
VIEȚII ȘI SĂ INTRE PE
PORȚI ÎN CETATE!”
(APOCALIPSA 22:14)**

**CELE ȘAPTE
TRÂMBIȚE ALE
PROFEȚIEI APOCA-
LIPTICE VESTESC
CĂDEREA STRUC-
TURILOR PĂGÂNE
ȘI VICTORIA POPO-
RULUI LUI DUMNE-
ZEU. LA SUNETUL
CELEI DE-A ȘAPTEA
TRÂMBIȚE, SE
AUD ÎN CER VOCI
PUTERNICE CARE
PROCLAMĂ ÎM-
PĂRĂȚIA VEȘNICĂ
A LUI HRISTOS
ȘI JUDECATA LUI
FINALĂ, CARE
ADUCE RĂSPĂLĂ-
TIRI PENTRU
CREDINCIOȘI ȘI
PEDEPSE PENTRU
NECREDINCIOȘI.**

Punctul culminant al trâmbiței a șaptea

Viziunea chivotului ceresc este semnificativă și prin faptul că încheie seria celor șapte trâmbițe. Cei șapte îngeri trâmbițași își au prefigurările în experiența lui Israel. Pentru căderea Ierihonului blestemat, Dumnezeu a cerut ca oștirea lui Israel să înconjoare cetatea de șapte ori, o dată pe zi, timp de șapte zile. Înaintea chivotului, care semnifica Tronul Suveranului Universului, mergeau șapte preoți cu șapte șofare („goarne”, spirale din corn de berbec), al căror sunet semăna cu buciul, și care trebuiau să dea semnal în fiecare zi. Era chemarea la pace din partea Cerului, care nu a trezit niciun răspuns în Ierihon.

În a șaptea zi, în care procesiunea înconjurase cetatea de șapte ori, preoții au sunat prelung din șofar, un sunet rugător și prevestitor al judecării cerești. În clipa aceea, oastea lui Israel, înșirată înaintea și în urma chivotului, a scos strigăte puternice. Zidul Ierihonului s-a prăbușit la atingerea îngerilor, iar Israel a obținut victoria.

Cu ocazia procesiunii aducerii chivotului – simbol al întronării lui Iahwé ca împărat la Ierusalim – sunt menționați pe nume șapte preoți care trebuiau să sune din trâmbiță (1 Cronici 15:24-28). De asemenea, în ceremonia inaugurării zidului de incintă al Ierusalimului postexilic sunt menționați pe nume șapte preoți cu trâmbițe (Neemia 12:41).

Cu aceste umbre istorice, simbolistica celor șapte trâmbițe ale profeției apocaliptice devine tot mai limpede. Ele vestesc căderea structurilor păgâne și victoria poporului lui Dumnezeu. La sunetul celei de-a șaptea trâmbițe, se aud în cer voci puternice care proclamă împărăția veșnică a lui Hristos și judecata Lui finală, care aduce răspălituri pentru credincioși și pedepse pentru necredincioși (Apocalipsa 11:15-18).

Poate fi, oare, întâmplător că, la sfârșitul acestei serii dramatice (cap. 11:19), când răsună trâmbița a șaptea, se deschide sanctuarul ceresc și, la lumina fulgerelor divine, se vede acolo chivotul legământului, care provoacă tunete, cutremure și grindină? Ce altceva poate semnifica o asemenea scenă, dacă nu judecata lui Dumnezeu?

Chivotul legământului Său

În jargonul nostru bisericesc, vorbim adesea despre legea Celor Zece Porunci, sau pe scurt, Legea cu majusculă. Nimic greșit în aceasta, atât timp cât este un limbaj convențional între noi. Dar când citim Biblia, este bine să știm că limbajul autorilor biblici este diferit în această privință.

Ca toți evreii, când se referă la Lege, ei vorbesc despre Legea lui Moise, despre Biblie, sau despre religia iudaică.

Pe de altă parte, când autorii Bibliei se referă la Cele Zece Porunci, ei le numesc: Legământul⁹, Cuvintele legământului¹⁰, Cele Zece Cuvinte ale legământului¹¹, sau mărturia, adică documentul scris al legământului.¹² De aceea, chivotul este numit chiar și în Apocalipsa „al legământului”, iar templul ceresc mai este numit, din același motiv, „cortul mărturiei” (Apocalipsa 15:5).¹³

Este important că Apocalipsa preferă să se refere la chivot nu ca la un cufer cu porunci, sau un sertar cu decrete și lege. Este chivotul mărturiei, al legământului – „arca alianței” – documentul oficial care cuprinde condițiile legământului: „Dacă vrei să intri în viață...” Cerințele lui Dumnezeu, statuate în acest document care a fost săpat în piatră cu deget de foc, sunt atât generale, cum ar fi iubirea de Dumnezeu și păzirea poruncilor Lui (Exodul 20:6), precum și specifice: religioase (Exodul 20:1-11) și morale (Exodul 20:12-17).

Conceptul de legământ însă trezește dispute și este, cu siguranță, printre cele mai dificile subiecte teologice. Unii credincioși, limitându-se la citirea unor texte ale lui Pavel, văd numai contrastul dintre legământul mozaic și legământul creștin. De aceea și Biblia a fost împărțită de teologi în două mari secțiuni: Vechiul Testament și Noul Testament, după termenul grecesc (*diatheké*), care este folosit atât ca legământ (pact), cât și ca testament. Denumirile contrastante ale celor două părți ale Bibliei sunt într-un mod subtil, derutante, deoarece sugerează că secțiunile mai vechi ale Bibliei, transmise în ebraică, nu ar mai fi actuale și normative. „Vechiul” este asociat cu Legea, iar „Noul” este asociat cu Evanghelia, care ar însemna emancipare față de Lege, față de primul Testament al Bibliei.

Subiectul legămintelor este însă mult mai complex. Înainte de toate, Biblia vorbește despre mult mai multe legăminte. Iar dacă încercăm să descriem specificul noului legământ (creștin), în contrast cu legământul sinaitic, diferențele încep să se estompeze. Noul legământ a fost „întemeiat pe făgăduințe mai bune” (Evrei 8:6,10-11), și anume că Dumnezeu Însuși va lucra în noi voința Lui. Dar și legămintele făcute cu Israel aveau aceleași făgăduințe (Deuteronomul 30:6; Ieremia 31:33; Ezechiel 36:27). Legământul cu Israel se întemeia pe harul lui Dumnezeu, pe credința care se exprimă (și se dovedește) prin ascultare din iubire, și nu pe merite omenești.¹⁴

Spunem că vechiul legământ a fost întemeiat la Sinai (Exodul 19:4-8; 24:3-8; Isaia 49:6-8), iar no-

ul legământ la Golgota (Marcu 14:24; Evrei 12:24). Totuși, primul legământ de la Sinai a fost imediat rupt (Exodul 32:15-19; Deuteronomul 9:15-17) și un nou legământ a fost făcut de Dumnezeu tot la Sinai (Exodul 34; Deuteronomul 10:1-5).

Acel nou legământ de la Sinai a fost de asemenea încălcat de-a lungul generațiilor de mulți israeliți, culminând cu generația lui Ieremia, când Dumnezeu a rupt legământul cu ei și i-a lăsat în exil (Ieremia 15:1-7). Dar a promis că îi va repatria pe exilați, în virtutea unui nou legământ (Ieremia 31:1-2,8,10,23,31-34,38-40). De fiecare dată însă, este vorba de o înnoire a legământului, nu despre o înlocuire a lui cu unul mai ușor sau mai greu (Ezechiel 16:60). Ilustrația lui Pavel se referă la aceleași porunci, dar scrise în inimă, nu pe piatră (2 Corinteni 3:3). Conținutul legământului (promisiunile și condițiile) se păstrează (Deuteronomul 10:4). Se repetă chiar promisiunea inițială a lui Dumnezeu, de a scrie poruncile Lui în inimă, nu doar în piatră (Deuteronomul 30:6; Psalmii 37:31; 40:8; 1 Cronici 29:19; Ieremia 31:33; Ezechiel 36:27).

De obicei, legămintele făcute de Dumnezeu au fost proiectate să fie „veșnice” (*‘olam*), termen care pentru evrei însemna de obicei, „pentru mult timp”, sau „de demult”, și uneori însemna „dintotdeauna” sau „pentru totdeauna”. Astfel de legământ veșnic a făcut El cu Noe și urmașii lui (întreaga omenire: Geneza 9:16), cu Avraam și Isaac (Geneza 17:1-22; 1 Cronici 16:15-18; Psalmii 105:8-11), cu Aaron și urmașii lui (Numeri 25:13), cu David și urmașii lui (2 Samuel 23:5) și cu Israelul restaurat după exil (Isaia 55:3; 61:8; Ieremia 32:40; 50:5; Ezechiel 16:60; 37:26). Un rol important îl jucau poruncile Lui în acest legământ veșnic (Isaia 24:5), iar Sabatul era prin excelență un legământ veșnic în ambele sensuri: era de la facerea lumii și, de asemenea, era semnul relației de apartenență dintre poporul ales și Dumnezeu (Exodul 31:12-18). În onoarea acestui legământ, se înfățișau cele 12 pâini noi în fiecare Sabat la sanctuar (Leviticul 24:8).

Legământul făcut în Hristos este numit prin excelență „legământul cel veșnic” (Evrei 13:20). El a fost stabilit de Dumnezeu dinainte de întemeierea lumii (Efeseni 1:4-6; 1 Petru 1:19-21) și va dura în veci (Efeseni 2:4-10). De aceea, evanghelia acestui har veritabil se numește „veșnică” (Apocalipsa 14:6) și numele Mântuitorului va fi laudat de întregul univers, de-a lungul veșniciei (Apocalipsa 5:8-14). Legământul înnoit la Sinai a fost, de asemenea, intenționat să dureze „1 000 de generații” (1 Cronici 16:15), ceea ce înseamnă

cel puțin 20 000 de ani, un alt fel de a spune că este „veșnic” (1 Cronici 16:17; Psalmii 111:9; Isaia 24:5). Nu este de mirare că imnul veșnic al ultimei generații salvate din această lume este numit „Cântarea lui Moise... și a Mielului” (Apocalipsa 15:3), pentru că cine respinge pe Moise respinge și pe Hristos (Luca 16:29-31; Ioan 5:47). Iar cine crede că acceptă pe Moise, dar Îl respinge pe Hristos, va fi acuzat la judecată de către Moise (Ioan 5:45-46), cel care a vorbit cu Hristos despre Evanghelie (Luca 9:30-31).

Fiindcă Israel nu era doar o împărăție spirituală a lui Dumnezeu, ci un stat terestru, care are nevoie de legi civile și penalități, încălcarea legământului atrăgea (potrivit cu voia descoperită a lui Dumnezeu) pedepse civile, mergând până la pedeapsa capitală (Deuteronomul 17:2-7, Iosua 7:11,15 etc.). Teocrația (statul religios) este un aspect specific legământului mozaic, care nu este legitim în noul legământ, atâta timp cât acesta nu și-a împlinit rostul (Luca 20:25; Ioan 6:15; 7:6; 18:36). Dar în final, judecata divină va aduce și binecuvântările, și pedepsele noului legământ, care vor fi mult mai mari (Evrei 10:28-29; 12:18-29).

Mântuitorul lumii este întruchiparea unui legământ pe care Dumnezeu voia să-l încheie cu toate popoarele – nu numai cu Israel. Mesia este o confirmare a legământului făcut cu David (Isaia 42:6 și contextul, Isaia 49:7-26; 55:3). Acesta este legământul mesianic promis mai întâi lui Israel, dar proclamat apoi lumii întregi (Daniel 9:24,27, Zaharia 9:10-11). Mesia era așteptat ca Sol (mijlocitor și vestitor) al acestui legământ (Maleahi 3:1). Isus a înțeles că misiunea Lui sigilează un nou legământ făcut cu Israel și cu toate popoarele.¹⁵ Toate legămintele au fost mai întâi pentru Israel (Romani 9:4, Ioan 4:22). Planul lui Dumnezeu înaintea erei creștine era ca legământul să fie extins și la alte popoare, inclusiv legea Saba-tului – dar și ceremoniile mozaice (Isaia 56:1-8; 66:19:23; Zaharia 14:16-21). Abia în Hristos, legile ceremoniale (ritualuri, sărbători etc.), care în majoritate depindeau de templu și de preoție, au fost desființate.

Psalmul pasiunii pentru Legea Domnului (Psalmii 119) nu este mantra fariseului de la templu, ci un imn al bucuriei și al sensului vieții pe care Legea Domnului le aduce, așa cum sună și primul psalm (Psalmii 1:2; cf. Iosua 1:8). Psalmistul îi separă clar pe cei care au primit harul desfătării în Legea Domnului, de cei care au „inima nesimțită ca grăsimea”, în ce privește lucrurile spirituale (Psalmii 119:70). Adevăratul har nu micșorează datoria ascultării, ci inspiră motivații nobile și puteri

**ADEVĂRATUL HAR
NU MICȘOREAZĂ
DATORIA ASCUL-
TĂRII, CI INSPIRĂ
MOTIVAȚII NO-
BILE ȘI PUTERI
DUMNEZEIEȘTI CA
S-O ÎMPLINIM, ÎN
TIMP CE NE ADUCE
IERTARE DEPLINĂ
DE PĂCATELE DIN
TRECUT ȘI ACO-
PERIRE PENTRU
IMPERECȚIUNILE
ȘI EȘECURILE
PREZENTULUI.**

**DEȘI NU AVEM
NICIUN MERIT ÎN
LUCRAREA MÂN-
TUIRII, AVEM DA-
TORIA S-O FACEM
EFICIENTĂ PRIN
VIAȚA NOASTRĂ,
ÎNTRUCÂT DUMNE-
ZEU LUCREAZĂ ÎN
NOI (DAR NU FĂRĂ
NOI), VOINȚA ȘI ÎN-
FĂPTUIREA, DUPĂ
PLĂCEREA LUI.**

dumnezeiești ca s-o împlinim, în timp ce ne aduce iertare deplină de păcatele din trecut și acoperire pentru imperfecțiunile și eșecurile prezentului.¹⁶

Indiferent cum ar trebui înțeleasă problema legămintelor, este clar că scena din Apocalipsa 11:19, care descoperă „chivotul legământului lui Dumnezeu”, ne privește pe toți. Dacă templul ceresc este templul noului legământ (Evrei 9:1,15,24; 12:24), atunci la care legământ se referă „chivotul legământului” din Apocalipsa 11:19?

Nu trebuie să ignorăm contrastul pe care-l face Pavel între legământul vechi și legământul nou, dar nu este aici locul să ne ocupăm de această problemă. Stilul polemic al lui Pavel, retorica și logica lui adesea extremă, creează situații paradoxale, iar studiul scrierilor lui conține dificultăți pe care teologii nu le-au soluționat satisfăcător. Petru a avertizat cu privire la falșii învățători și a cititorilor „fără învățătură, care nu stau pe picioarele lor” (2 Petru 3:16), pervertesc sensul Scripturilor în general, și cu predilecție pe ale lui Pavel, rezeșind-se necugetat tocmai la lucrurile dificile de înțeles, „spre pieirea lor”.

Aceasta ar trebui să fie o avertizare suficientă pentru toți cei care fac din Pavel un canon în canon – o autoritate finală pentru restul Scripturii –, citându-l în mod selectiv și abuziv, contradictoriu cu el însuși și cu restul Bibliei. Asemenea lui Pavel, adevăratul cercetător biblic scoate din tezaurul lui atât lucruri vechi, cât și lucruri noi (Matei 13:52), atât despre făgăduințe, cât și despre condiții; atât despre har, cât și despre puterea asupra păcatului; atât despre credință, cât și despre faptele credinței. El va citi că nimeni nu va fi îndreptățit prin Lege, sau prin fapte (Romani 3:20,28; 4:2; Galateni 2:16), dar și că suntem îndreptățiți împlinind Legea, nu doar auzind-o (Romani 2:13,15) și anume, când credința noastră se exprimă în fapte (Iacov 2:21-24).

Mântuirea este darul lui Dumnezeu, care vine din har, prin credință, nu de la noi (Efeseni 2:8), adică nu prin faptele noastre „meritorii”, cu care ne-am putea lăuda (2:9). Adevăratele fapte, cele pregătite de Dumnezeu pentru noi (2:10), sunt faptele credinței. Deși nu avem niciun merit în lucrarea mântuirii, avem datoria s-o facem eficientă prin viața noastră (Filipeni 2:12), întrucât Dumnezeu lucrează în noi (dar nu fără noi), voința și înfăptuirea, după plăcerea Lui (2:13).

Diferența între legământul vechi și legământul nou nu constă în faptul că vechiul ar avea un „decalog”, iar noul un „monolog”; sau că primul era doar scris, iar al doilea doar spiritual. Deosebirea este aceasta: vechiul legământ era un sistem teo-

cratic (stat religios), în care legea era impusă din afară, și era obligatoriu să te supui Legii, chiar dacă nu aveai credință sau dispoziție (altminteri plăteai și cu viața!). Erai circumcis fără voia ta în copilărie, erai programat să te supui dreptei credințe, neamului, literei Torei. Acesta este mozaismul, religia dată lui Israel; și așa este în esență orice religie națională, tribală, legală, chiar dacă în loc de circumcizie se face botezul pruncilor sau alt ritual.

Noul legământ, în schimb, este bazat pe locuirea Spiritului în inimă, care aduce adevărată motivație (credința și iubirea). Numai această motivație, numai acest spirit este acceptat de Dumnezeu. Aceasta este adevărata religie, o religie personală. Nu ne naștem cu ea și nu ni se transmite printr-o infuzie magică, ci trebuie să ne „naștem din nou/de sus” ca s-o putem trăi.

Totuși, legământul vechi al literei Legii, adică sistemul teocratic, era necesar pentru Israel ca popor. Altfel nu putea fi condus și educat spre mântuire, decât prin pedagogia Legii. Gardul protector al Legii era necesar (Galateni 3:22-24), pentru ca evreul și orice credincios dinaintea de Hristos să poată fi condus la Dumnezeu. Noul legământ însă depășește sistemul teocratic al ascultării silite și al religiei de masă. Acest legământ împlinește idealul legii gravate pe tablele inimii. Nu o altă lege, nu un Decalog scurtat, prescurtat, rezumat, ciuntit, răstălmăcit, ci același Decalog, care este el însuși esența și rezumatul Legii.

Noul legământ este mai bun nu pentru că i-ar lipsi zecimea și Decalogul, și astfel ar fi chipurile mai ușor. Este mai greu să-ți iubești aproapele, dacă îți este antipatic, sau să iubești sincer pe Dumnezeu în orice situație, decât să dai zecime, sau să nu te închini la idoli. În realitate, dacă primim dragostea de Dumnezeu, împlinim poruncile Lui, pentru că atunci „poruncile Lui nu sunt grele”.¹⁷ Noul legământ este mai bun pentru că „este înțeles pe făgăduințe mai bune” (Evrei 8:6). Aceasta este diferența: făgăduințele, nu poruncile.

Dacă creștinismul nu ar moșteni din mozaism nici măcar Decalogul întreg, înseamnă că ar fi inferior religiei lui Moise. Ceea ce face valoarea vizibilă a unei religii este setul ei de principii morale. Dacă este vorba doar de o spiritualitate care nu se vede și nu se manifestă în moralitate și fapte bune, la ce slujește o asemenea religie? O fi a „duhului”, dar a cărui duh?

Prin Hristos nu ni s-a dat o nouă Lege, ci „harul și adevărul” (Ioan 1:17), expresie care provine de asemenea din VT, unde este tradusă de obicei ca bunătate (îndurare) și credincioșie (Psalmii 25:10; 85:10/11; 89:14-15). În persoana lui Isus, ca

om, s-a împlinit idealul lui Dumnezeu și planul lui Dumnezeu. În Romani 8:2, legea lui Hristos este „legea Duhului de viață în Isus Hristos”, care face ca „porunca Legii (lui Dumnezeu) să fie împlinită în noi, care trăim... după îndemnurile Duhului” (Romani 8:4). Legea lui Hristos nu este altceva decât Legea lui Dumnezeu înțeleasă corect, în spiritul ei, adică având pe Hristos drept finalitate a Legii.¹⁸ A împlini legea lui Hristos nu

înseamnă a desființa Decalogul, ci a-l împlini în sens pozitiv („să iubești...”), nu doar negativ („să nu...”), cf. Galateni 6:2,16.

Pavel învață că în noul legământ, Decalogul nu este desființat, ci pus la locul lui în inimă, nu doar în afară, pe table (Romani 8:3-4). Numai un om nou poate păzi poruncile lui Dumnezeu, așa cum reiese din paralelismul acestor trei afirmații ale apostolului:

Căci în Isus Hristos, nici circumcizia, ci credința care lucrează prin dragoste.	nici necircumcizia nu au putere,	Galateni 5:6
Căci în Hristos Isus nici circumcizia, ci a fi o făptură nouă.	nici necircumcizia nu sunt ceva,	Galateni 6:15
Circumcizia nu este nimic ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu.	și necircumcizia nu este nimic,	1 Corinteni 7:19

Isus a afirmat categoric:

Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Profeții; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, cât timp nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile. Așa că oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci, și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va păzi, și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în Împărăția cerurilor (cf. Luca 7:28; 17:20-21; Faptele 13:31). Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor. (Matei 5:17-20; 23:23).

Legământul și Sabatul

Dacă Scriptura, de la Geneza la Apocalipsa, nu sugerează nicăieri ideea schimbării vreuneia din aceste porunci cu totul speciale, cum își pot permite atâția teologi, apologeți, evangheliști, pastori și preoți ai bisericilor lumii să afirme că Decalogul aparține vechiului legământ? Sau că ar fi valabil doar așa cum este interpretat de biserică și tradiție, cu sfidarea poruncilor a doua și a patra! Sau că toate ar fi acceptabile, în afară de a patra (porunca zilei a șaptea – sâmbăta), care s-ar înțelege spiritual, sau ar fi reinterpretată de Evanghelie!

Sabatul este semnul că aceeași mântuire oferită evreilor se extinde și asupra neevreilor (Isaia 2:3; 51:4), simbolul acelei teologii biblice care leagă împreună prima tablă (a obligațiilor religioase) cu a doua tablă (a obligațiilor morale sociale) a legământului, care unește cele două legăminte și cele două testamente; care îi strânge pe evrei și neevrei într-un singur trup, „neamurile” fiind primite în același legământ (Isaia 56:1-8; 2:3; 49:6-7; 66:19-23), ceea ce s-a împlinit în parte, prin misiunea apostolilor (Faptele 13:14,42,44; 16:13,20-21; 17:1-2; 18:3-4), dar trebuie să se împlinească total în ultimele zile, cu atât mai mult cu cât, între timp, „omul fărădelegii” a încercat să schimbe acest plan (Daniel 7:25, Apocalipsa 14:6-7.12).

Calendarul mozaic avea mai multe sărbători anuale: 12-13 ocazii de lună nouă, șapte sabbate rituale și trei sărbători cu pelerinaj. Sabbatele rituale erau însă numai niște semi-sabbate (Exodul 12:16; Leviticul 23:7-26). Chiar și Ziua Ispășirii, singura care era sabbatizată complet, nu se compara cu sâmbăta, deoarece una era zi de post, iar cealaltă trebuia să fie zi de bucurie (Leviticul 15:29; 23:29; Isaia 58:13). Este surprinzător că în Decalog, care rezumă condițiile legământului pentru orice loc și epocă, nu apare niciuna din sărbătorile mozaice, nici măcar Paștele, sărbătoarea națională prin excelență; nici Corturile, sărbătoarea veselă a recoltei; nici Ziua Ispășirii, asociată cu judecata divină; nici sărbătoarea veselă a lunii noi, care exista înainte de Moise. În schimb, porunca a

ASA CĂ ORICINE VA STRICA UNA DIN CELE MAI MICI DIN ACESTE PORUNCI, ȘI VA ÎNVĂȚA PE OAMENI AȘA, VA FI CHEMAT CEL MAI MIC ÎN ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR; DAR ORICINE LE VA PĂZI, ȘI VA ÎNVĂȚA PE ALȚII SĂ LE PĂZEASCĂ, VA FI CHEMAT MARE ÎN ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR.

CA REGINĂ A ZILELOR ȘI CA MEMORIAL REPETAT SĂPTĂMÂNAL, SABATUL ESTE UN ADEVĂRAT EDUCATOR AL INIMII NOASTRE, PRECUM ȘI AL RELAȚIILOR CU SEMENII ȘI CU DUMNEZEU.

patra (a sâmbetei) apare în centrul mărturiei legământului, fiind, împreună cu porunca a doua, cele mai voluminoase porunci și cele mai abuzate în creștinismul popular.

Mulți cred că porunca sâmbetei ar fi semnul special al vechiului legământ. Sabatul, care fusese dat de la facerea lumii, a fost dat lui Israel în calitate de custode, ca un semn distinctiv, ca simbol al legământului (Exodul 31:16-17). Dar existau și alte semne ale legământului, care nu erau de la facerea lumii, nici universale, de exemplu, sarea presărată peste jertfe (Leviticul 2:13), circumcizia (moștenită de la Abraam și înnoită prin poruncă lui Israel: Faptele 7:8). Sabatul, născut

odată cu lumea (Geneza 2:1-3), nu are cum să fie un semn exclusiv evreiesc.

Chiar și după eșecul ultimei generații a legământului sinaitic (generația care a dat la moarte pe Mesia), Decalogul a rămas în vigoare pentru cei care au intrat în legământ cu Hristos (Luca 18:20). Inclusiv porunca Sabatului a fost sfințită de Hristos pentru urmașii Săi. În greacă și în cele mai multe traduceri străine, textul din Luca 23:56 sună: „S-au odihnit după poruncă.”¹⁹ Același Luca, singurul autor neevreu din Biblie, vorbește explicit în favoarea Sabatului, în legătură cu misiunea lui Pavel, apostolul neevreilor (Faptele 13:42-44; 16:12-13,20).

Este elocvent faptul că întreaga descoperire a Apocalipsei s-a făcut în singura zi care își merită numele de Ziua Domnească (Apocalipsa 1:10).²⁰ Referirea repetată la Dumnezeu în calitate de Creator în Apocalipsa (10:6; 14:7), repetarea importanței poruncilor lui Dumnezeu pentru credincioșii ultimei generații, risipa numărului șapte și descrierea seriilor de șapte pedepse ca o adevărată răsturnare a creației, referirea la sigiliul Dumnezeului viu pe frunte, în contrast cu semnul fiarei, pe frunte sau pe mână, subliniază importanța Sabatului în Apocalipsa.

Sabatul este un semn vizibil și polarizant în societate, implicând purtarea adevăratei cruci „în fiecare zi”, câștigarea existenței în condiții adesea defavorabile. Sabatul este comoara săracilor Domnului (Luca 9:23, Apocalipsa 13:16-17, Deuteronomul 8:2-3); învățarea adevăratei libertăți pentru cei robiți muncilor sau persecutați; experimentarea egalității sociale și a armoniei culturale în închinare; o adevărată pregustare a raiului.

Dar să nu facem greșeala de a reduce Decalogul legământului la un nou monolog despre Sabat. Decalogul începe cu afirmarea eliberării (Exodul 20:2), continuă cu cerința ascultării din dragoste (20:6) are un mai mare număr de porunci referitoare la relația cu semenii decât cu Dumnezeu, și conține în final o poruncă în care suntem făcuți răspunzători până și de intențiile, dorințele, visurile și fanteziile în care ne lansăm. Ca regină a zilelor și ca memorial repetat săptămânal, Sabatul este un adevărat educator al inimii noastre, precum și al relațiilor cu semenii și cu Dumnezeu. ■

¹ *Review and Herald* 6/1854 p. 1.

² *Counsels to Writers* (în românește, *Sfaturi pentru editori*) 30.1 (MS 13/1889).

³ Traducătorii Bibliei însă au redat acest termen ca „palat” numai când se referă la reședințele regilor pământești (1 Sam. 1:9; 3:3; Ps. 45:16; 144:12; Pr. 30:28; 1 Împ. 21:1; 2 Împ. 20:18; Is. 13:22; 39:7; Naum 2:6; Dan. 1:4; Ioel 4:5). Pentru sanctuarul lui Dumnezeu sau al altor divinități, au folosit în schimb denumirea de „templu”. Traducerea „templu” este ușor derutantă, deoarece uneori se referă la cort/tabernacul (1 Sam. 3:3).

⁴ Ap. 3:12; 7:15; 11:1-2, 19; 14:15,17; 15:5-6, 8; 16:1,17.

⁵ Ap. 8:2-3,5; 14:15,17,18; 15:6,8; 16:1.

⁶ *Early Writings* (*Scrieri Timpurii*) 254.1.

⁷ Ebr. *hadom* = suportul picioarelor regelui, soclul tronului, scaunul picioarelor, așternutul picioarelor. (1 Cron. 28:2; Ps. 99:5; 132:7; Is. 66:1; Plâng. 2:1).

⁸ Este dificil de stabilit aici care este forma corectă: „păzesc poruncile Lui” sau „își spală hainele lor”. În orice caz, relația dintre păzirea poruncii lui Dumnezeu și dreptul la pomul vieții este bine stabilită încă din Geneza 2-3 (vezi și Deut. 4:1; 5:33; 8:1; Ezechiel 18:9,17; 20:11,13,21,25), iar insistența asupra păzirii poruncilor este specifică lui Ioan (Ioan 12:50; 14:15,21; 15:10,12,14; 1 Ioan 2:3; 3:22,24; 5:2-3; 2 Ioan 1:6; Ap. 12:17; 14:12).

⁹ Deut. 5:3; 9:9,11,15; Ios. 3:6,8,11,14; 4:9; 6:6.

¹⁰ Deut. 28:69; 29:8; 2 Împ. 23:3; 2 Cron. 34:31; Ier. 11:2,3,6,8; 34:18.

¹¹ Ex. 34:28; Deut. 4:13; 10:4.

¹² Ex. 25:22; 26:33,34; 30:6,26; 31:18; 32:15; 34:29; 39:35; 40:3,5,21; Num. 4:5; 7:89; Ios. 4:16;

¹³ După modelul din Num. 17:4,7,8; 2 Cron. 24:6.

¹⁴ Deut. 8:18, 2 Cron. 6:14, Neemia 1:5; 9:32; Ps. 50:5,16-17,23; 74:20; 106:45; 111:5; Is. 50:1-17; Ier. 14:20-21; Dan. 4:9; Osea 6:6-7.

¹⁵ Mat. 26:28; Marcu 14:24; Luca 22:28, 1 Cor. 11:25.

¹⁶ Rom. 5:20; 6:15; Ef. 1:6-7; Tit 2:11-12; 1 Petru 1:2; 5:12; Iuda 1:24-25.

¹⁷ Luca 1:6; Ioan 14:15,21; 1 Ioan 2:7; 5:3; 2 Ioan 1:5.

¹⁸ Rom. 10:4 (gr. *telos*, tradus „țintă” în 1 Tim. 1:5).

¹⁹ Cf. Bibliei lui Șerban (București, 1688): „Și înturnându-se, gătiră aromata și unsori scumpe; și sâmbătă odihnă, după poruncă”; NTR 2007: „Apoi, în ziua de Sabat, s-au odihnit, potrivit poruncii”; TOB: „selon le commandement”; KJV, NAS NIV, NRS etc.: „according to the commandment”.

²⁰ Gr. *he kyriaké heméra*. Cf. Ex. 20:10. În literatura de mai târziu, ziua Învierii a fost numită *kyriaké* (*dominicus* – duminică), dar Ioan, referindu-se la ea o numește „prima zi” a săptămânii de lucru, fără să comenteze importanța ei comemorativă sau liturgică (Ioan 20:1,19,26; 21:1). Expresia „Ziua Domnească” evită formularea biblică „ziua Domnului”, care, peste tot în Biblie, este „ziua mâniei”. Teofania lui Hristos văzută de Ioan în Ziua Domnească (Ap. 1:13-17) este identică celei văzute de Daniel (10:2-9) la sfârșitul celor trei săptămâni întregi de rugăciune și post, de asemenea într-un Sabat.

Florin Lăiu este profesor de Biblie la Institutul Teologic Adventist.

CONTINUĂM LECTURA

A. Citim capitolele 2 Cronici 31-36; Ezra 1-10; Neemia 1-13; Estera 1-10; Iov 1-15. Aceste pasaje din Biblie ne vor ajuta să rezolvăm corect următoarele provocări:

1. Câți ani avea Manase când a ajuns împărat în Iuda și câți ani a domnit?

- Avea 8 ani și a domnit 55 de ani;
- Avea 12 ani și a domnit 55 de ani;
- Avea 12 ani și a domnit 35 de ani.

2. Ce era Ezra?

- căpetenie,
- împărat;
- preot.

3. Ce funcție avea Neemia?

- paharnicul împăratului Artaxerxe;
- preot în Ierusalim;
- dregător în Ierusalim.

4. În ce fel și-a dorit Haman să fie cinstit de către împăratul Ahașveroș?

- „să vină împăratul astăzi cu Haman la ospățul... pregătit”
- „să i se aducă haina împărătească... și calul pe care călărește împăratul...”
- „toți slujitorii împăratului... plecau genunchiul și se închinau înaintea lui Haman...”

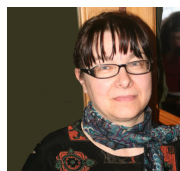
5. Din ce țară era Iov?

- Uț;
- Ur;
- Uz.

B. Găsește numele din definițiile următoare, ascunse în tabelul de mai jos:

1. Împărăteasa Hadasa; 2. Unchiul Esterei; 3. Soțul Esterei; 4. Fosta soție a lui Ahașveroș; 5. Căpetenia lui Ahașveroș; 6. Tatăl Hadasei; 7. Sărbătoare evreiască ținută de Estera.

B	A	A	L	S	E	T	C	I	R
C	I	P	U	R	I	M	A	R	I
A	D	A	A	B	I	H	A	I	L
A	H	A	S	V	E	R	O	S	E
I	H	A	M	A	N	E	N	I	A
E	S	T	E	R	A	D	A	M	U
S	M	M	A	R	D	O	H	E	U
M	E	M	U	C	V	A	S	T	I
S	E	T	A	R	A	D	M	A	T

**MIELUSEII
TURMEI**
**ALINA
CHIRILEANU**

Alina Chirileanu este director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe.

Răspunsuri:

A. 1. b) (2 Cronici 33:1); 2. c) (Ezra 10:10); 3. a) (Neemia 1:11; 2:1); 4. b) (Estera 6: 6-14) 5. a) Iov 1:1.
B. 1-ESTERA; 2-MARDOCHEU; 3-AHAȘVEROȘ; 4-VASTI; 5-HAMAN; 6-ABIHAIL; 7-PURIM.

E TIMPUL...

... să așteptăm lucruri mari de la Dumnezeu. (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 146)

... să transformăm starea de căldicel în dragoste și zel. (*Sfaturi pentru biserică*, p. 67)

... să cultivăm evlavia adevărată și integritatea autentică. (*Ibidem*, p. 83)

... să trăim în toată lumina și puterea pe care le dă Dumnezeu. (*Rugăciunea*, p. 20)

... ca cele mai mari biruințe ale bisericii lui Hristos sau ale creștinului să fie acele biruințe care sunt câștigate în camera de audiență cu Dumnezeu, când credința stăruitoare până la agonie se prinde strâns de brațul cel tare al puterii. (*Ibidem*, p. 75)

... să ne rugăm tot așa de stăruitor pentru coborârea Duhului Sfânt, cum s-au rugat ucenicii în Ziua Cincizecimii. (*Ibidem*, p. 119)

... să cerem mai mult și să primim mai mult, prin credință, și să conlucrăm mai mult cu Dumnezeu. (*Mărturii pentru comunitate*, vol. VI, p. 65)

... să privim fără încetare la Isus și să ne dăm seama că puterea Lui este aceea care săvârșește lucrarea. (*Hristos, Lumina lumii*, p. 362)

... să tânjim a ști ce dorește Dumnezeu să facem, pentru ca faptele noastre să-L poată proslăvi pe El. (*Sfaturi pentru biserică*, p. 51)

... să învățăm lecția rugăciunii biruitoare, a credinței care nu lasă loc îndoielii. (*Rugăciunea*, p. 75)

... pentru roade zilnice: lepădarea de sine, sacrificiul de sine, bunăvoința, bunătatea, dragostea, răbdarea, tăria și încrederea creștină. (*Sfaturi pentru biserică*, p. 51)

... pentru o mare lucrare, prezentând oamenilor Biblia, așa cum este ea. (*Ibidem*, p. 62)

... să dovedim credință atunci când ne prezentăm semenii înaintea tronului harului și îl implorăm pe Dumnezeu să le atingă inimile. (*Ibidem*, p. 61)

... pentru semănat. Secerișul este sigur. Acum depuneți eforturi să fiți bogați în fapte bune, „darnici, gata să simtă împreună cu alții, așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie ca să apuce adevărata viață”. Vă implor, frații mei din orice loc, dați la o parte răceala voastră de gheață. Încurajați în voi o dragoste de ospitalitate și de a-i ajuta pe cei care au nevoie de ajutor. (*Lucrarea de binefacere*, p. 84)

... să simțim acum răspunderea de a lucra cu râvnă puternică pentru a face cunoscut și altora adevărurile pe care le-a dat Dumnezeu pentru timpul de față. Oricâtă râvnă am avea, nu e prea mult. (*Mărturii pentru comunitate*, vol. VI, p. 16)

... ca întâlnirile pentru rugăciune să fie cele mai interesante adunări care se țin. (*Sfaturi pentru biserică*, p. 219)

... să ne luptăm cu stăruință pentru unitate. Rugați-vă pentru aceasta, lucrați pentru aceasta. Aceasta va aduce sănătate spirituală, va înnobila gândurile, vă va face în stare să biruiți egoismul și bănuielile rele și să fiți mai mult decât biruitori prin El, care v-a iubit și S-a dat pe Sine pentru voi. (*Ibidem*, p. 290)

... ca armele noastre să fie găsite într-un clar „așa zice Domnul!”. (*Ibidem*, p. 316)

... să fim conștienți că lumea ne judecă după ceea ce părem că suntem. Fie ca cei care caută să-L reprezinte pe Hristos să fie atenți să nu fie inconsecvenți în caracter. Înainte de a ieși cu totul în față, să fim convinși că Duhul Sfânt a fost turnat asupra noastră de sus. (*Ibidem*, p. 317)

... să ne împotrivim puterii lui Satana. Când calea va fi pregătită pentru Duhul lui Dumnezeu, binecuvântarea va veni. Satana nu se teme de nimic așa de mult cum se teme că poporul lui Dumnezeu va elibera calea, îndepărtând orice piedică, așa încât Domnul să poată revărsa Duhul Său asupra unei biserici ofilite și asupra unei adunări nepocăite. Oamenii răi și diavolii nu sunt în stare să împiedice lucrarea lui Dumnezeu sau să îndepărteze prezența Sa din adunările celor ce alcătuiesc poporul Său, dacă ei își mărturisesc păcatele și le înlătură cu o inimă supusă și smerită și dacă ei cer cu credință împlinirea făgăduințelor Sale. (*Solii alese*, p. 124)

... ca Domnul Hristos să aducă omenescul în armonie cu divinul, ca să poată transmite lumii tainele iubirii Sale întrupate. Vorbiți despre aceasta, rugați-vă pentru aceasta, cântați despre aceasta, umpleți lumea cu solia adevărului Său și înaintați cât mai mult în regiuni nepătrunse până acum. (*Sfaturi pentru biserică*, p. 59)

... să-I adresăm laude și mulțumiri lui Dumnezeu pentru bunătatea Sa iubitoare. (*Rugăciunea*, p. 94)

... ca viața creștină să fie un marș continuu în sus! (*Sfaturi pentru biserică*, p. 51) ■

**RĂSCUMPĂRAȚI
VREMEA!
STEFAN
TOMOIAGA**

Stefan Tomoiagă este președintele Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Împărtășind sănătate, vindecare și speranță

Conferința Europeană de Sănătate, ediția a II-a

București, România | 17 - 21 Aprilie 2018

ÎNSCRIERILE ÎNCEP PE 1 SEPTEMBRIE 2017

european-health-conference.org